Nibiru komt terug

en wij weten wanneer!

Ad Roest

Nibiru
komt terug

en wij weten
wanneer!

door

Ad Roest

Dit boek onthult de meest dramatische gebeurtenis
in de geschiedenis van de mensheid.

Wij leven op een planeet met een grote handicap...

-o-

"Doordat zij ongeloofwaardig klinkt

komt de waarheid niet aan het licht"

Heraclitus (~500 BCE)

-o-

Voor mijn dierbaren.

ISBN: 9789403929736

Copyright ©2025 Ad Roest

Contact: artewesopa@gmail.com

Voorwoord

Nibiru is een mythische planeet en bestaat niet. Dat schijnen veel mensen en alle wetenschappers zeker te weten.

Wij zien hem niet, dus hij bestaat niet zeggen astronomen en organisaties als de NASA.

Het wantrouwen over die planeet wordt voortdurend gevoed door voorspellingen dat die planeet op een bepaalde datum de aarde gaat vernietigen.

Die voorspellingen worden meestal gedaan door religieuze fanaten die altijd de doemverhalen uit de Bijbel erbij halen. Maar die voorspellingen komen nooit uit. De wereld draait gewoon door.

Het jaar 2012 was lange tijd het jaar waarin de Aarde vernietigd zou gaan worden. Dat zou de Maya kalender voorspellen.

Ook toen gebeurde er niets.

Maar er moet wel een kern van waarheid zitten in al die geruchten.

Want bepaald niet de eerste de beste wetenschapper, Isaac Newton (1643-1727), de Britse natuurkundige en astronoom die ons de zwaartekrachtwetten bezorgde, berekende 300 jaar geleden al dat de ramp die wij kennen als *"het einde der tijden"* tussen het jaar 2060 en 2370 zal gaan plaatsvinden.

Newton bevestigt hier dat er een voorspelbare natuurramp moet zijn en hij dacht dat hij het jaar van de terugkeer van de ramp kon berekenen.

Het jaar 2060 is wel erg dichtbij. Moeten wij ons nu zorgen gaan maken? Misschien moeten wij eens wat serieuzer kijken naar de puzzel van ons verleden.

Van een speelgoedpuzzel weten wij al veel voordat wij hem gaan leggen. Het is vlak, rechthoekig, heeft een bepaald aantal stukjes en de stukjes passen netjes in elkaar.

En wij hebben ook al een afbeelding, op de doos, die als voorbeeld dient.

Maar wij hebben nog geen duidelijk idee hoe de puzzel van ons verleden eruit ziet. Hoe groot, welke vorm, welke kleur hebben de puzzelstukjes?

De puzzel is zeker driedimensionaal, dus erg ingewikkeld.

Wij kunnen de puzzelstukjes dan ook niet glashelder herkennen.

Daarom kunnen wij het ons niet permitteren om bij voorbaat een mogelijk puzzelstukje niet als zodanig te erkennen, omdat wij de vorm niet mooi vinden of de afkomst misschien dubieus vinden.

Daarom kan een opmerking van een Engelse waarzegster uit de 16de eeuw net zo goed een puzzelstukje zijn als een tekst uit de Bijbel. En de Bijbel bevat heel veel aanwijzingen over Nibiru.

Legendes en mythes zijn bronnen van informatie die door wetenschappers niet serieus worden genomen. Net als de mondeling doorgegeven verhalen van inheemse volken.

De Bijbel telt ook niet mee omdat daar een God en godenzonen in voor komen. En ook nog eens een draak, een monster en een duivel. Daar brandt geen wetenschapper zijn vingers aan. Daarom komt de wetenschap niet verder met het verklaren van ons verleden.

Dan hebben wij nog het probleem dat de oudste geschreven geschiedenis voor een belangrijk deel in vlammen is opgegaan.

De Macedonische koning Alexander de Grote, (356-323 BCE) die van het ene land naar het andere trok met zijn leger, was er bijna zelf de oorzaak van dat de bibliotheek van Babylon in vlammen opging.

De bibliotheek van Alexandrië, die meer dan 500.000 documenten bevatte, geschreven op diverse materialen, was lange tijd het centrum van kennis.

Door opkomend religieus fanatisme werd de bibliotheek uiteindelijk vernietigd.

Boeken en kleitabletten werden gezien als werk van de duivel.

Andere bibliotheken waren ook kwetsbaar voor vuur, vooral in de tijd dat licht alleen maar met olielampen en kaarsen gemaakt kon worden.

Maar de meest krankzinnige daad is het verbranden van alle Maya boeken door de fanatieke missionaris Diego de Landa.(1524-1579) Hij vernietigde op één avond bewust bijna alle Maya geschriften en beelden.

Zonder deze verbrandingen zou er veel meer duidelijk zijn van onze puzzel van het verleden.

In dit onderzoek zal ik aantonen dat er meer bewijs bestaat over het bestaan van Nibiru en de gevolgen die een Nibiru passage op de aarde heeft, dan er bewijs is voor menig ander astronomisch of natuurkundig fenomeen.

En die bewijzen en aanwijzingen vinden wij op elk plekje van onze aardbol. Evenals veel afbeeldingen die naar Nibiru verwijzen.

Ragnarok

In Nederlands Limburg vinden wij steenkoollagen in de bodem, net zoals op veel andere plaatsen in de wereld.

Die steenkoollagen zijn ontstaan omdat oerbossen onder een laag

puin, klei en zand werden bedolven en samengedrukt.

Dat kan alleen gebeuren door een zeer krachtige natuurramp.

Op deze dwarsdoorsnede van de Limburgse bodem zien wij het gevolg van vijf rampen afgebeeld.

De regelmaat van de lagen, om de 100 meter, is goed zichtbaar evenals de verschuiving van delen van de aardkorst.

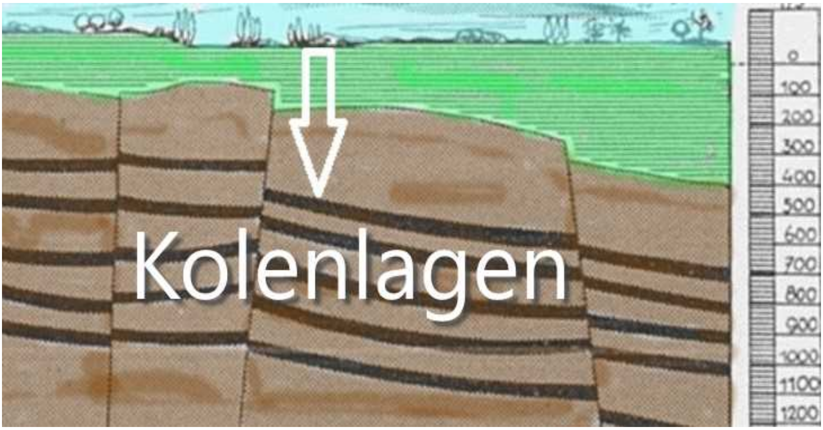

De volgorde van ontstaan is simpel. Eerst groeit er op deze plek een bos. Dan komt er een natuurramp die het bos plat walst en met een flinke hoeveelheid grond van gemengde samenstelling bedekt.

Veel later groeit op dezelfde plek weer een bos. Dan komt er opnieuw een natuurramp. Dat bos wordt weer bedekt en later groeit er opnieuw een bos enzovoort.

Er lijkt dus een natuurramp te zijn die vaker terugkomt.

Dit moet Les 1 zijn voor geologie studenten.

In Pennsylvania, VS, liggen 23 steenkoollagen over een diepte van 600 m. In 1882 schreef de Amerikaanse geoloog Ignatius Donnelly (1831-1901) dat in een boek over Atlantis.

Atlantis is ook een mythe, want wij zien het niet dus het bestaat niet. Maar er is nooit serieus onderzoek gedaan naar de echtheid van dit verhaal, dat wij, tot voor kort, alleen via de Griekse schrijver Plato te horen hebben gekregen.

Donnelly wilde duidelijk maken dat de vele verhalen die er in de wereld bestaan over een ramp door een vloed, allemaal betrekking hebben op het verdwijnen van Atlantis.

Die gebeurtenis zou een enorme tsunami veroorzaakt hebben die wereldwijd gevolgen moet hebben gehad.

Maar gaandeweg het onderzoek besefte hij dat hier oorzaak en gevolg zijn omgedraaid.

Hij kwam erachter dat er wereldwijd natuurrampen worden

beschreven, met onder meer een enorme vloedgolf, maar dat het aannemelijker is dat Atlantis door die enorme vloedgolf onder de golven is verdwenen dan dat het verdwijnen de vloed veroorzaakte.

Hij besloot een tweede boek te schrijven over die grote natuurramp. In 1883 verscheen: *“Ragnarok: The Age of Fire and Gravel”* later afgekort als (Rag).

(Ragnarok is een Scandinavische naam voor een vreselijk natuurverschijnsel vergelijkbaar met *“het einde der tijden”.*)

Donnelly had voor zijn eerdere boek al onderzoek gedaan naar de vele mythes en legendes. Die zijn in zijn boeken keurig met bronvermelding opgetekend.

Maar Donnelly is ook geoloog. Hij deed dus onderzoek naar de aardlagen. Hij vond een opvallend verschijnsel.

Over een groot deel van de wereld, waaronder delen van de zeebodem, liggen lagen van een mengsel van klei, grind, zand en stenen.

Deze lagen liggen los bovenop oudere lagen. Zoals wij hier heel goed kunnen zien aan de kust van Sardinië (L).

De dikte van de lagen varieert. Zij lopen keurig horizontaal.

Dit kan alleen veroorzaakt zijn als de laag, bij zijn ontstaan, vermengd is geweest met water.

Dat water is verdampt of weggelopen. Dan blijft er een horizontaal plat vlak over.

Dit is duidelijk zichtbaar en tastbaar bewijs voor de theorie van Donnelly.

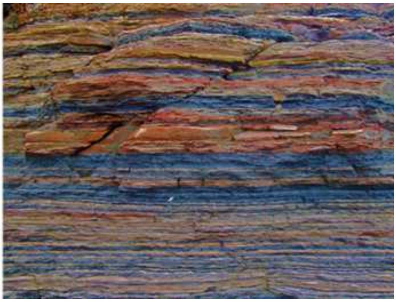

Dieper in de grond (R), vinden we ook laag op laag en hoe dieper wij komen, worden de lagen dunner en harder. Zij bestaan in verschillende kleuren.

De kleur hangt af van het materiaal waaruit de laag bestaat. De veel voorkomende rode kleur wijst op klei dat gemengd is met mica en ijzeroxide.

Die rode kleilaag is bijzonder, zegt Donnelly, omdat er geen enkel levend organisme in te vinden is. De conclusie van Donnelly is

daarom, dat deze kleilaag buitenaards is, dus uit de ruimte afkomstig moet zijn.

En na goed nadenken over de mogelijke oorzaak concludeert hij:

"Diep in de ruimte moet er een monsterlijk groot hemellichaam bestaan dat om de paar miljoen jaar in de buurt van de aarde komt. Het is omgeven door een stofwolk die een groot deel van ons zonnestelsel bedekt. En dat hemellichaam veroorzaakt enorme branden, aardbevingen en vloedgolven op de aarde, maar bovenal een bombardement van stenen, klei en stof. En de vele aardlagen vertellen ons dat die gebeurtenis vaak heeft plaatsgevonden ".

Ignatius Donnelly (1883)

Immanuel Velikovsky (1895-1979), die ook de oudste geschiedenis van de Aarde onderzocht, is de schrijver van het beroemde boek *"Werelden in botsing",* later afgekort als WiB.

Zijn conclusie is dat de uit de baan geraakte planeet Venus de oorzaak moet zijn van rampen op aarde.

Dus de oorzaak van een terugkerend natuurverschijnsel is een hemellichaam. Dat hemellichaam moet een vaste baan en een vaste doorlooptijd hebben.

En het moet dan een planeet zijn, want een andere ster die om onze ster, de zon, draait is niet mogelijk.

En een asteroïde of komeet die inslaat komt niet regelmatig terug.

En dan moet die planeet ook om onze zon heen draaien, maar niet met een keurige bijna ronde baan zoals de andere acht planeten nu doen, want de aanwezigheid is slechts *"eens in de paar miljoen jaar"* merkbaar.

Die 9de planeet moet dan draaien in een excentrische baan.

Zo'n baan heeft een *perihelium,* een plek die het dichtst bij de zon ligt en een *aphelium,* de plek die het verst van de zon is verwijderd.

Als die planeet dicht bij de zon is, is de omloopsnelheid heel hoog. Als die planeet heel ver weg is, is de snelheid relatief laag.

Deze feiten kloppen met de natuurwetten over massa, snelheid en aantrekkingskracht.

Maar als wij de schatting van Donnelly over die paar miljoen jaar willen geloven, dan moet die excentrische baan wel erg ver doorlopen in het heelal.

Geologen denken nog al snel in periodes van miljoenen jaren.

Ignatius Donnelly schreef zijn boeken in 1882 en 1883.

Een aantal jaren later begon zijn landgenoot, de astronoom Percival Lowell (1855-1916), een zoektocht naar een 9de planeet in ons zonnestelsel.

Die 9de planeet moet bestaan, want er is een hemellichaam dat met zijn aantrekkingskracht afwijkingen veroorzaakt in de banen van de planeten Neptunus en Uranus.

Lowell heeft nooit iets kunnen vinden, maar die theorie over het bestaan van een 9de planeet in ons zonnestelsel is onlangs weer bevestigd.

Die planeet is ook bekend als Planeet X of de 12de Planeet.

Er zijn veel legendes die vertellen over deze door een hemellichaam veroorzaakte natuurrampen:

Een legende van de Zuid-Afrikaanse Zoeloe zegt:

"Vele duizenden jaren geleden kwam een verschrikkelijke ster met een lange staart dicht langs de aarde.." (Credo Mutwa)

"Er kwam een grote rode ster op de aarde af waarvan het spoor de hele lucht bedekte" (Chroniek van Akakor)

De Bijbel vertelt ons: *"Er verscheen (...) in de hemel een grote, vuurrode draak (…) Met zijn staart sleepte hij een derde van de sterren aan de hemel mee en smeet ze op de aarde"* (Openb. 12 vs.3)

Een Maya inscriptie vertelt dat *"een planeet scheerde vlak langs de aarde".* (WiB)

Maar een bekende en belangrijke bron van verhalen over de oudheid is de Griekse filosoof en schrijver Plato. (427-347 BCE)

In zijn dialoog *"Timaeus"* zegt *Plato:*

"maar de waarheid ervan ligt in het plaatsvinden van een verschuiving der hemellichamen die zich rondom de aarde bewegen, en de vernietiging van alle aardse dingen door hevig vuur, een gebeurtenis die zich met lange tussenpozen herhaalt."

Uit deze tekst is niet direct duidelijk wat precies met die "*verschuiving van hemellichamen"* bedoeld wordt, maar de conclusie is wel dat een hemellichaam een ramp veroorzaakt die vaker voorkomt.

Plato zegt ook*: "Net als jullie en andere naties toe zijn aan het ontwikkelen van het schrift en andere benodigdheden voor een beschaafd leven, na de gebruikelijke tijdspanne, barst de hemelpoort weer open..."*

Met die openbarstende hemelpoort wordt bedoeld dat er extreme regens en stortvloeden komen.

En in *"Politicus"* zegt Plato: *"De wereld werd uiteen gescheurd en klapte in elkaar (…) Zo verwekte zij een hevige beving in zichzelf die ook deze keer weer leidde tot de ondergang van allerlei levende*

wezens.”

En de belangrijkste informatie is samengevat in één zin:

“Jullie kennen maar één vloed, maar er zijn er meerdere geweest en er gaan nog meerdere komen”.

Plato noemt vier keer, in net iets andere bewoordingen, een ramp:*“die zich met lange tussenpozen herhaalt.”*

Ook volgens Plato wordt die ramp veroorzaakt door een hemellichaam. En die ramp gaat opnieuw plaatsvinden.

Dit is geen filosofie, bedenksel, van Plato, maar oude kennis afkomstig van een Egyptische priester.

De Grieken waren gek op Egypte omdat daar veel meer kennis bestond over het verleden. De Egyptische priesters legden uit dat de Grieken eigenlijk kinderen waren. Zij beschikten niet over een geschreven geschiedenis. Niet van de wereld om hen heen maar ook niet over hun eigen land.

Want net als hun beschaving op het punt stond om een geschreven taal te ontwikkelen kwam er weer een natuurramp waardoor veel mensen omkwamen en de ongeschreven kennis verdween.

De ene ramp werd beschreven als een vuurramp. Daardoor kwamen vooral de mensen om die in hoger gelegen gebieden woonden.

Andere rampen brachten meer vloedgolven en stortregens. Daardoor kwamen meer mensen om in de lager gelegen gebieden. En na zo'n ramp moest de beschaving opnieuw beginnen. (Vrij naar de Timaeus van Plato)

De Egyptenaren noemen dit: *“De Vuurweg en de Waterweg, de wegen van beproeving om naar het paradijs te komen.”*

Uit oude verhalen blijkt overduidelijk dat er sprake is van een terugkerende ramp die veroorzaakt wordt door een planeet die dicht in de buurt van de aarde komt.

Het is een volstrekt logische gedachte dat dat de negende planeet van ons zonnestelsel moet zijn.

En omdat dit een natuurverschijnsel is komt die ramp regelmatig terug en is net zo voorspelbaar als een zonsverduistering of de cyclus van de maan.

Maar om dat te kunnen voorspellen moeten wij de omlooptijd van de planeet rond de zon weten en een betrouwbare datum waarop die planeet langs is gekomen en gezien.

In den beginne...

Wereldwijd vinden wij mythes en legendes over deze ramp en over de ontstaansgeschiedenis van de aarde.

In Sumerië, tegenwoordig Irak, is in de stad Nineveh een bibliotheek opgegraven van verhalen die vastgelegd zijn op kleitabletten (1).

Teksten zijn met het spijkerschrift in klei gegrift. Later zijn deze tabletten gebakken waardoor zij duizenden jaren konden overleven.

Ook veel afbeeldingen zijn vastgelegd in klei met zogenaamde rolzegels. Dit zijn bijna onverwoestbare natuurstenen cilinders waarin een afbeelding is gekrast (2). Zij zijn slechts een paar centimeter hoog.

Hiermee konden eenvoudig afbeeldingen in klei worden vermenigvuldigd (3). Dat kan nu ook nog steeds, duizenden jaren nadat deze cilinders zijn gemaakt. Dit is de oudste vorm van afdrukken maken. (Morgan museum)

Deze afbeeldingen zijn zeer belangrijke, zichtbare en tastbare stukjes van de puzzel van ons verleden.

Deze cilinders zijn grotendeels in het bezit van musea, maar ze bestaan ook in privécollecties. Veel van hen werden nooit correct geïnterpreteerd en we hebben geen overzicht van alle zegels.

-o-

Dat opgraven van kleitabletten gebeurde al vanaf het jaar 1830 en vanaf 1870 kwamen er vertalingen beschikbaar. Onder andere van een serie kleitabletten met een scheppingsverhaal dat vergelijkbaar is met de Bijbelverhalen in het boek Genesis.

Zij worden de *“Tablets of Creation”* genoemd.

Er bestond in ons zonnestelsel een planeet die volledig bedekt was met water. Die 'waterplaneet' heette Tiamat.

De planeet Tiamat draaide rond de zon, tussen de planeten Mars en Jupiter in, zeer waarschijnlijk op de plek die wij nu kennen als de

asteroïdengordel.

Een negende planeet komt eens in de zoveel jaar dicht langs de zon, op dezelfde afstand van de zon als de baan van de planeet Tiamat.

Die planeet beweegt in een baan die ongeveer 70° schuin staat ten opzichte van het ecliptisch vlak waar de acht bekende planeten van de zon in draaien.

Daarom wordt dit de kruisende planeet genoemd.

(De volgende afbeelding is niet op schaal. De positie van de planeten is toevallig.)

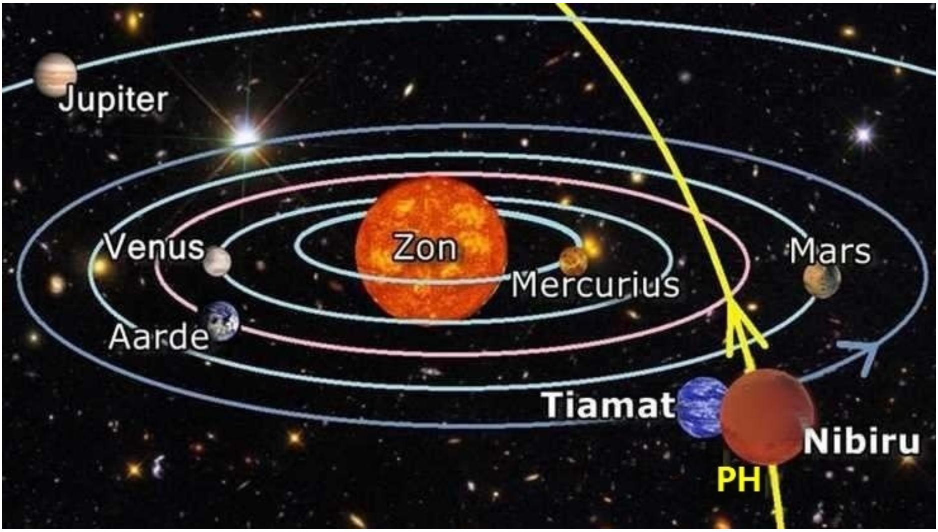

In *"The Babylon legends of Creation"* (Sir. E.A. Wallace Budge), staat geschreven: *"Hij die de buik van Tiamat binnen kwam heet Nibiru".*

Dus ooit schampte de planeet Nibiru, met extreem hoge snelheid, tegen de zijkant, de buik, van de planeet Tiamat aan.

Door deze botsing dichtbij het Perihelium (PH) van Nibiru wordt een groot deel van de planeet Tiamat verbrijzeld maar ook een deel van Nibiru.

(Het perihelium van een planeet is niet alleen het punt het dichts bij de zon, maar ook met de hoogste snelheid.)

Brokstukken van de mantel van Tiamat en de vloeibare laag vliegen de ruimte in, net als een gedeelte van het water dat onmiddellijk bevriest.

Die brokstukken van Tiamat volgen ongeveer de baan van Tiamat en worden nu de asteroïdengordel genoemd.

De brokstukken van Nibiru hebben een andere snelheid en richting en volgen de planeet Nibiru.

Door de botsing wordt het restant van de planeet Tiamat, dat nu de Aarde wordt genoemd, in een andere baan geduwd, dichter bij de zon, tussen de planeten Venus en Mars in.

Op bovenstaande afbeelding van ons zonnestelsel is die baan al

aangegeven.

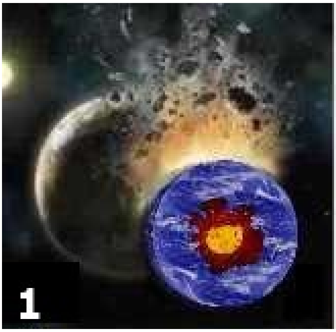

De aardkorst, in verhouding zo dun als een eierschaal, is op ontelbare plaatsen gebroken.

Recht tegenover de plaats van de botsing is de aardkorst opengebroken (1) waardoor een deel van de hete massa naar buiten wordt geperst en snel stolt (2).

Het vormt een zeer onregelmatig oppervlak waarbij omhooggestoken randen van de aardkorst de uitschieters zijn.

Dit land kennen wij als Pangaea, het oercontinent.

Een klein deel van de hete brij, met de hoogste snelheid, schiet de lucht in en zo zo ontstaat onze maan.

Door de maan en de zon ontstaat op de Aarde een eb en vloed cyclus.

Door de ontstane hoogteverschillen vormt zich een ander klimaat omdat er nu warme en koude delen op aarde zijn.

De kringloop van opwarming, verdamping, wolken, afkoeling, condensatie tot sneeuw en regen, zorgt voor zoet water dat op een natuurlijke manier, getrouw aan de wetten van de zwaartekracht, rivieren en meren vormt.

Uiteindelijk komt dat water weer in de omringende zee terecht.

Vele jaren later zal het oercontinent Pangaea in stukken breken en de delen drijven langzaam uit elkaar. Dit was mogelijk door de in ontelbare stukken gebroken aardkorst, die drijfen op de hete brij eronder.

Zo ontstonden de werelddelen.

Volgens forensische wetten laten twee lichamen die elkaar raken altijd sporen na op elkaar. Ook planeten zijn lichamen, dus er moeten sporen van Nibiru op de Aarde terechtgekomen zijn en omgekeerd.

Deze reconstructie van de ontstaansgeschiedenis van de aarde is gemaakt na het bestuderen van diverse vertalingen van de kleitabletten en theorieën van andere schrijvers.

Wij zouden ons moeten afvragen hoe wij aan de informatie over die

botsing van planeten komen. Daar is toch geen mens bij geweest?

Hoe herkennen wij Nibiru

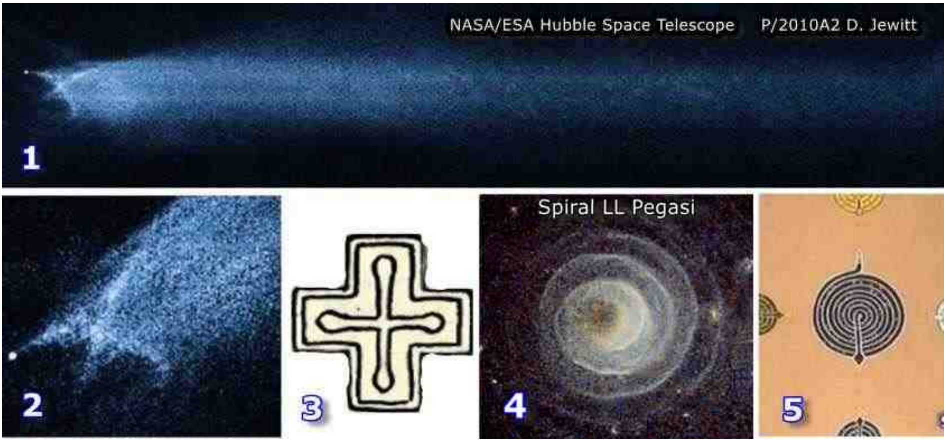

In legendes wordt Nibiru vergeleken met een monster, slang of draak met een lange staart. En uit de conclusie van Donnelly blijkt dat Nibiru omringd moet zijn met een enorm brede stofwolk.

Op de volgende afbeeldingen zien wij wat voorbeelden.

Afbeelding 1 is een NASAA/ESA foto van het resultaat van een botsing van twee hemellichamen.

Het toont een kruisvormig patroon van brokstukken (2) en heeft een zeer lange staart.

Helemaal links zien wij nog een kern van een hemellichaam.

Afbeelding 3 kan dus heel goed een kruis van brokstukken voorstellen, ontstaan door een botsing.

De Romeinse historicus Plinius schrijft in zijn boek Naturalis historia 2 over *"een komeet, gekronkeld als een spiraal".* Zoiets is te zien op een NASA foto van ons heelal (4), die toont een donkere kern die omringd is door een spiraalvormige wolk. Dit is LL Pegasi.

Dit doet erg denken aan een afbeelding die gemaakt is door de Navajo indianen met opgerolde slangen (5).

De vergelijking met een kronkelende slang kan in de lengte bedoeld zijn en met een opgerolde slang in de breedte. De verschijningsvorm van Nibiru moet een mix zijn van de elementen 1 en 4.

In het 2de Hindoe Avatar boek wordt beschreven hoe een verschrikkelijk object uit de ruimte op de aarde afkwam.

Het was zo groot als een varken en groeide binnen een uur uit tot de grootte van een olifant.

De Kolbrin bijbel vertelt ons dat de planeet voortdurend van aanzien verandert en van kleur. Als hij dichtbij is bedekt de planeet 1/5 van de lucht!

Er bestaan meerdere oude afbeeldingen van het plotseling verschijnen van een hemellichaam.

De variatie in de symbolen is groot. Dat hangt onder meer af van de afstand van Nibiru tot de Aarde.

Op deze unieke rolzegel zijn drie verschijningsvormen te zien.

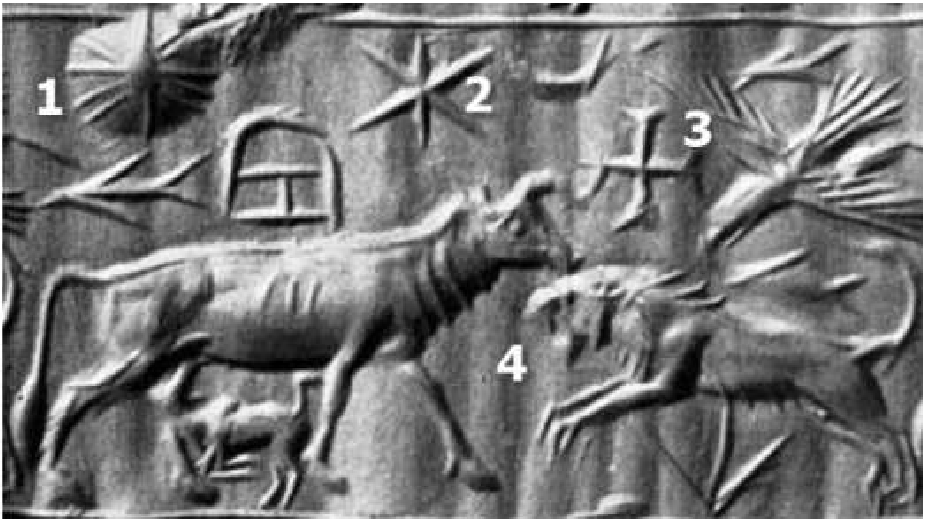

In de linkerbovenhoek zien wij een 8 puntig Nibiru symbool (1) dat verandert naar een 6 puntige 'ster' die dicht langs de aarde komt, die wordt gesymboliseerd door de maansikkel (2) en als hij nog dichterbij komt wordt het vierkante kruissymbool duidelijk scherper (3).

Nibiru nadert de Aarde net zo snel en is net zo levensgevaarlijk als een leeuw die op zijn onschuldige prooi af stormt (4).

Babylonische boeren, die op het land werken, worden midden op de dag plotseling opgeschrikt door een fel oplichtend teken in de lucht.

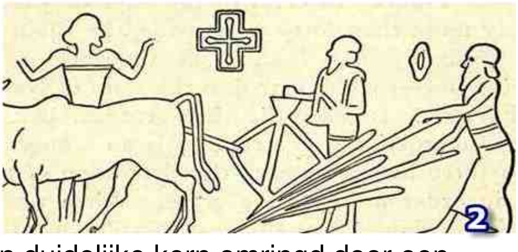

Deze achtpuntige ster (1) met een duidelijke kern omringd door een

halo, is het meest volmaakte symbool van Nibiru. Het komt op veel rolzegels voor.

Het vierkante kruis, met een rand eromheen, is een variatie van het symbool (2) als de planeet al dichterbij is.

Beide afbeeldingen geven ook de hoogte en de grootte aan van de naderende planeet.

En wij vinden afbeeldingen met een 'ster' met meer punten (3) en de primitieve versie (4) waarop wij wel duidelijk de kern en daaromheen een halo zien.

Op de afbeeldingen 1 en 3 zien wij ook de zeven bollen die verwijzen naar de Pleiaden, het Zevengesternte in het sterrenbeeld Stier. De maansikkel verwijst naar de Aarde.

Op meerdere rolzegels kunnen wij zien dat het kruissymbool scherper wordt als de planeet dichterbij komt.

Deze afbeeldingen zijn afkomstig uit Mesopotamië, het gebied dat grotendeels het huidige zuiden van Turkije, Syrië en Irak omvat.

De afbeeldingen 1,3 en 4 zijn te vinden in het British Museum in Londen en 2 in het Penn Museum in Illinois, USA.

De afbeelding hieronder (1) is een zeldzame afbeelding van de spiraalwolk rond Nibiru. Als de planeet nog ver weg is zien wij alleen maar een vage spiraal.

Als de planeet dichterbij is wordt het kruissymbool pas zichtbaar.

Deze afbeelding lijkt veel op de eerder getoonde NASA foto van spiral

LL Pegasi.

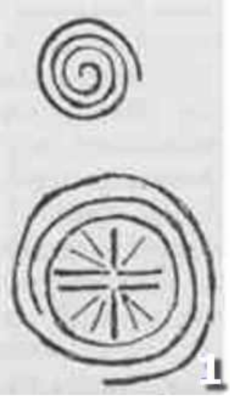

Deze tekening, in een steen gebeiteld, komt uit Nova Scotia, Canada.

Afbeelding 2, een rotstekening te vinden in de Californische Mojave woestijn, toont nog duidelijker het verband tussen een naderende planeet in de vorm van een spiraal, het vierkante kruis als hij dichtbij is en daaronder een schrikkende persoon.

Deze afbeelding toont ook aan dat de planeet tijdens het passeren van vorm verandert.

Dit zijn 11 van de vele ooggetuigenverslagen van een naderende planeet, die vele jaren geleden in verschillende delen van de wereld zijn vastgelegd in klei of steen.

De terugkerende ramp

Na deze botsing draait de planeet Aarde in een baan dichter bij de zon, op miljoenen kilometers afstand van de baan van Nibiru.

Maar na een bepaalde periode komt Nibiru weer dicht bij de zon en oefent grote kracht uit op de Aarde en de kleinere planeten Mars en Venus.

Die passage is hier te zien op een rolzegel. De linkerkant is in tweeën gedeeld om verschillende situaties weer te geven.

Bij 1 zien wij een maansikkel die verwijst naar de planeet Aarde. Het achtpuntige symbool verwijst naar Nibiru.

Wij zien hier ook een schrikeffect, mensen met gespreide handen.

Bij 2 is Nibiru schuin naar boven toe de Aarde gepasseerd.

Verder is deze afbeelding niet zo duidelijk.

De opbouw van die terugkerende ramp wordt wereldwijd verteld.

Hier volgt een opsomming van de verschijnselen van die ramp, zoveel mogelijk in chronologische volgorde. Maar sommige elementen spelen zich tegelijkertijd af.

De meeste feiten worden genoemd in de vele legendes die zijn opgeschreven door Velikovsky en Donnelly. Soms wordt een logische conclusie getrokken door de auteur. Dat wordt aangegeven met (AR).

-o-

De stand van de aarde begint te veranderen. De zon staat hoger of lager.

Hierdoor ontstaat onrust op de aarde bij zowel bij mensen als dieren.

Een paar sterren van de Pleiaden zijn opeens onzichtbaar. Er beweegt een schaduw over een deel van de Melkweg.

Een blinkend hemellichaam wordt plotseling zichtbaar. Daar omheen en daar achter bevindt zich een kronkelende bruinrode wolk van ongekende lengte en breedte.

De ramp bouwt zich snel op.

Deze afbeelding geeft een indruk van het begin van dit verschijnsel.

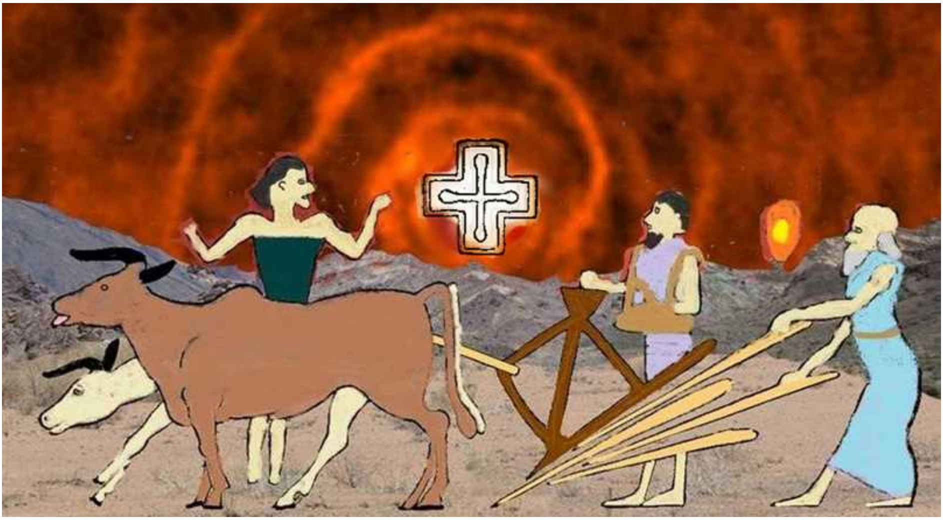

De wind neemt toe tot meer dan orkaankracht.

Aan de kant van de aarde die naar Nibiru toe gericht is wordt, door de aantrekkingskracht van die extreem snel passerende planeet, het water in grote hoeveelheid kilometers hoog opgezogen tot *“boven de hoogste bergen”* en alles wat los ligt of staat trekken de waterstromen met zich mee.

Hierdoor wordt aan de andere kant van de aarde veel water weggetrokken waardoor daar ondiepe delen van de zeebodem enige tijd droog komen te liggen.

Door dezelfde aanzuigende zwaartekracht van Nibiru wordt in delen van de atmosfeer de zuurstofverhouding hoger, zodat die zuurstof, vermengd met door de lucht zwevend nafta, ontbrandt.

Dat worden enorme vlammen in de lucht die in de richting van Nibiru worden gezogen. (AR)

Vanaf de grond lijkt het of Nibiru die vlammen uitspuwt.

Nibiru verplaatst zich van zuid naar noord in een ruime boog om de aarde, die ondertussen gewoon doordraait.

Daardoor verplaatst het centrum van het gebeuren zich in een spiraalvormige baan over de aarde.

Het opgetrokken water, met alles wat er mee kwam, wordt over het aardoppervlak getrokken. Daardoor ontstaan veel overstromingen en dalen veranderen in meren.

Het regent, dondert en bliksemt in ongekende hoeveelheid en sterkte. Er ontstaan zelfs bliksemschichten tussen de planeten die klinken “*als een vonk die uit een haardblok springt”.* (Plinius)

Er vallen meteoren uit de lucht die door hun snelheid roodgloeiend zijn en in brand lijken te staan.

De meteoren zijn deels van steen, maar ook van diverse metalen. Van millimeters groot tot brokken steen van honderden meters doorsnee.

Ook nafta komt brandend naar beneden. (Rag)

De stofwolk verduistert de dampkring waardoor eerst de maan nog bloedrood zichtbaar is, maar al snel ziet men geen zon, maan of sterren meer.

De stofwolk en het bombardement van klei en meteoren verontreinigt het water in meren en rivieren waardoor dat er bloedrood uitziet en ondrinkbaar wordt.

Door de druk op de aarde ontstaan er aardbevingen. Vulkanen barsten uit. Nieuwe vulkanen ontstaan.

Door de bewegingen van de aardkorst verdwijnen of verschijnen bergen of eilanden.

Dit alles maakt een oorverdovend donderend lawaai.

De totale dierenwereld, ook de dieren die onder onze voeten leven en die wij als ongedierte zien, raakt in paniek en de dieren zoeken massaal een goed heenkomen.

Door de botsing van het elektrische en magnetische veld van Nibiru met dat van de aarde ontstaan er 'Noorderlicht' effecten.

Door de wringende magnetische velden ontstaan er elektrische wervelstromen die geleidende elementen op aarde, zoals water en metalen, verhitten tot het kookpunt.

Door deze gebeurtenissen wordt bijna al het leven op aarde uitgeroeid en alle bouwwerken vernietigd en onder een dikke laag modder bedolven.

Na zeven dagen is de planeet Nibiru weer verdwenen en keert de rust terug. Maar de natuur is flink ontregeld.

Door het wegvallen van de aantrekkingskracht van Nibiru zakt de enorme zuil van water terug op de aarde.

Maar al het water dat hoger dan 2,5 km opgetrokken was is bevroren. Het noordelijk halfrond wordt daardoor bedekt met ijs dat uit de lucht is komen vallen *"in blokken zo groot als bergen".* (Credo Mutwa)

Dat ijs dat uit de lucht komt vallen was niet maar een paar graden onder nul maar extreem veel kouder.

De volgende afbeeldingen bevestigen dat.

In Tibet in de Mouroui Oussou rivier zijn meer dan vijftig buffels gevonden die tijdens het overzwemmen plotseling bevroren raakten (1). Het zag eruit alsof zij nog door zwommen.

In Siberië in de Liglikhtakha vallei vond men bevroren vissen onder de grond (2).

Beide afbeeldingen tonen aan dat de bevriezing razendsnel is gebeurd.

Daardoor is de temperatuur op de Aarde flink gedaald. Omdat veel water in dat ijs op het land is opgeslagen is ook de zeespiegel gedaald.

Door het verplaatsen van het water raakt de aarde uit balans en moet zijn evenwicht hervinden.

“De sterren dansten” is een opmerking van een overlever.

Stof dat in de dampkring is blijven hangen verduistert de zon nog gedurende enkele jaren.

Grote delen van de aarde zijn nu bedekt met een soms metersdikke zilte modderlaag.

In de verhalen die op kleitabletten zijn vastgelegd, zoals de *Enuma Elish*, staat dat de aarde er *“Zo plat als een dak”* uitziet of zoals de Engelse Bijbelvertaling zegt: *“Zonder vorm en leeg”.*

Het land moet er dan uitzien als de drooggevallen Waddenzee. (1)

Onlangs zijn er in een dergelijke zeer oude laag voetstappen gevonden van een volwassen overlevende en een kind (2). Die modderlaag was nog niet uitgehard toen zij daar liepen.

Als de zon eindelijk weer door het stof weet heen te dringen warmt de aarde op en door de overvloedige regen is inmiddels veel zout uit de bovenlaag verdwenen.

Na geruime tijd zullen er groene scheuten uit de grond opduiken. Er ontstaat een paradijselijke nieuwe wereld met slechts weinig mensen en dieren.

-o-

In Bolivia, op een hoogte van 3650 meter, ligt de Salar de Uyuni. Deze wijde kom tussen de bergen is door de enorme vloedgolf, *“tot boven de hoogste bergen”*, volgelopen met zeewater.

In de loop der tijd is het water verdampt en bleef er een perfect horizontale zoutvlakte over. Het is een ijkpunt voor satelieten.

Onder de bovenste metersdikke zoutlaag liggen nog zeker 10 oudere lagen met daartussen een laag sediment, een mix van diverse grondsoorten. Dit bewijst dat het verschijnsel zich vaker heeft voorgedaan.

Op nog grotere hoogte, in Karakul, Centraal Azië, ligt een zoutwater meer dat ook alleen op deze manier kan zijn ontstaan. Net als het iets lager gelegen Titicacameer tussen Peru en Bolivia. Daar is het water vermengd met zoutwater en er zwemmen zoutwatervissen in.

-o-

Op diverse plaatsen op de aarde vinden wij plekken waar miljoenen botten van diverse diersoorten door elkaar liggen, waaronder land- en zeedieren en mensen. Zoals de Ashley beds in Zuid Carolina, USA.

Dit moeten de overblijfselen zijn van alle levende wezens die door de enorme vloedgolf zijn meegesleept. Door het afnemen van de aantrekkingskracht, omdat die planeet zich van de aarde verwijderde, vielen zij terug op de aarde, vaak aan de voet van een bergrug. Zoals aan de oostkant van de Rocky Mountains in de USA.

Dit zijn de gevolgen van het natuurverschijnsel Nibiru, de negende planeet van ons zonnestelsel, die om de zoveel duizend jaar in de buurt van de aarde passeert.

Dit is de meest dramatische gebeurtenis in de geschiedenis van de mensheid.

-o-

“Alles Stroomt”, “Reïncarnatie”, “Hiernamaals”, “Wederopstanding” of

“Wedergeboorte” en een *“Feniks”* zijn mogelijk andere bewoordingen voor deze kringloop, want telkens na een ramp met overvloedig water en vuur ontstaat er na enige tijd weer een nieuwe beschaving op een veranderde aarde.

Volgens Wikipedia is Nibiru een woord dat komt uit het Akkadisch en betekent "doorwaadbare plaats", *"plaats van overgang"* of *"veerboot"*.

In het Grieks wordt de term gebruikt: *“het overvaren van de rivier de Styx”.* Het is duidelijk dat de vertalers en historici geen idee hebben dat het om een door een planeet veroorzaakte ramp gaat.

De mythes en legendes kunnen op verschillende door Nibiru veroorzaakte rampen slaan, met duizenden jaren verschil in tijd, die in verschillende delen van de wereld verschillende gevolgen hebben.

Wij leven op een planeet met een flinke handicap…

De Zondvloed

De meest beruchte ramp is degene die wij kennen als *“Het einde der tijden”,* of *“De dag des Heeren”.*

Maar de bekendste ramp die door een Nibiru passage wordt veroorzaakt is de Zondvloed.

Hoe kunnen wij er zeker van zijn dat de zondvloed een Nibiru passage is?

Allereerst omdat de zondvloed verwacht werd dus voorspelbaar was. Maar niet alleen dát het ging gebeuren, ook wát er ging gebeuren was bekend.

De goden, die volgens de verhalen afkomstig van de kleitabletten de mensen wilden uitroeien, wisten exact wat er ging gebeuren, want het was al veel vaker gebeurd.

Wij weten nu dat die goden de ramp niet veroorzaakten. Zij konden die ramp ook niet voorkomen, maar zij hadden wel de mogelijkheid om een aantal mensen en dieren te redden.

Het verhaal van Noach, die in een week tijd in zijn eentje een ark moest bouwen en eten moest verzamelen is het meest onwaarschijnlijke verhaal wat denkbaar is.

Stel dat de vloed alleen door overvloedige regen zou ontstaan, dan zou een ark misschien kunnen blijven drijven. Maar de verhalen over de ramp vertellen nu eenmaal over geweldige vloedgolven die hoog worden opgetild. Verder zijn er de orkanen en aardbevingen.

Deze turbulente watermassa is voor elk modern schip al gevaarlijk.

De ark van Noach zou binnen een uur zijn vergaan.

Noach en zijn familie en de dieren moeten op een andere manier hebben kunnen overleven.

In Sumerië heeft men een verhaal gevonden, geschreven op kleitabletten, dat vergelijkbaar is met het verhaal van Noach. Het epos van Gilgamesj. Dat verhaal is ouder dan het Noach verhaal.

De bouwer wordt gevraagd om een gesloten boot te maken, een soort duikboot, met aan boord al het zaad van al het leven op aarde.

De bouwer had enkele maanden de tijd en kreeg hulp van diverse vrienden. Dit is al iets realistischer. Maar een houten boot is een gevaarlijk reddingsmiddel.

De ark van Noach zou zijn vastgelopen op een helling van de berg Ararat. Er zijn moderne verhalen die zeggen dat op de berg Ararat houten restanten te vinden zijn van de ark.

Het lijkt mij logischer dat men geprobeerd heeft om op grote hoogte schuilplaatsen te bouwen voor de diverse diersoorten. Misschien ook wel op de berg Ararat.

Dat zou ook een doel geweest kunnen zijn van de plaatsen in Zuid-Amerika, die op grote hoogte zijn gebouwd zoals Tiahuanacu en Machu Picchu.

De wereld op zijn kop

Plato zegt in zijn dialoog *Politicus* onder meer:

“In bepaalde perioden heeft het heelal zijn tegenwoordige rondgaande beweging en in andere perioden draait het in tegengestelde richting. Van alle veranderingen die aan de hemel plaatsvinden is deze omkeer de grootste en meest volkomene”

Als er iets onmogelijk is dan is het wel het omdraaien van het heelal. En bijna even onmogelijk is het dat, door een gebeurtenis als een botsing, de aarde in tegengestelde richting gaat draaien.

Iets minder onmogelijk is het volgende: Als de aarde al draaiende over zijn verticale as omgetrokken zou worden, dan lijkt het voor de aardbewoners alsof het heelal de andere kant op draait en de zon komt dan ook in het westen op.

De volgende citaten bevestigen deze uitleg van Plato's verhaal.

In een oud geschrift uit Egypte, de *Papyrus Ipuwer* staat: *“...De wereld draaide als de schotel van een pottenbakker...”*

De Hopi Indianen weten te vertellen dat: *“..de aarde wankelt en draait twee keer ondersteboven...”.*

De Bijbel zegt: *“...de aarde kantelt en wankelt...” (*Jesaja 24:19)

Een Zoeloe legende zegt: *“...een verschrikkelijke ster met een lange staart kwam dicht langs de aarde. Daardoor draaide de aarde om...”*

Een Vlaams volksliedje zegt: *“Straks valt de hemel omlaag en draait de aarde zich om”.*(WiB)

Dat de Aarde zulke bewegingen kán maken lijkt misschien sterk, maar de Aarde zweeft in een luchtledig heelal.

Zij wordt aangetrokken door de zon maar door de middelpuntvliedende kracht, die ontstaat door de omloop om de zon, wordt de Aarde naar buiten geduwd. Beide krachten houden elkaar in evenwicht.

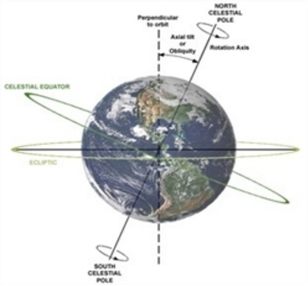

Zo werkt het ook tussen de Aarde en de Maan.

Dan is er de centrifugale kracht die ontstaat omdat de aarde om zijn as draait. Samen met de aantrekkingskracht van de maan is dit de enige kracht die er voor zorgt dat de Aarde stabiel onder een bepaalde hoek ten opzichte van zijn omloopbaan blijft staan.

Maar er is nog een kracht waar wij rekening mee moeten houden.

De meest logische oorzaak van de omdraaiing van de Aarde is de kracht van het magnetisch veld van de Aarde, dat zich tot ver in de ruimte uitstrekt (2) en het magnetisch veld van de planeet Nibiru.

De planeet Nibiru wordt geacht enkele malen groter te zijn dan de Aarde. Zij komt met extreem hoge snelheid langs.

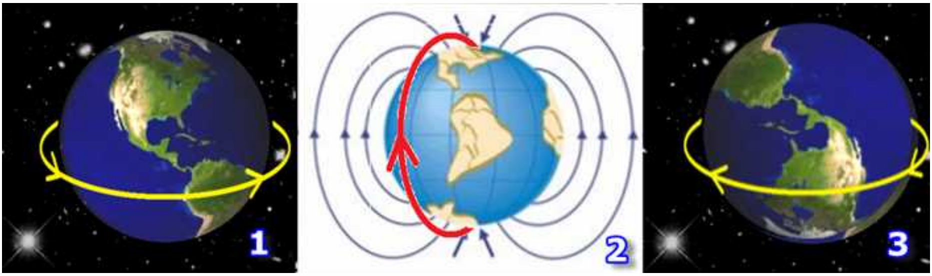

Op een gegeven moment botsen de magnetische velden met elkaar en afhankelijk van de Noord/Zuid standen van die velden ontstaat er een aantrekking of afstoting van de veel kleinere Aarde.

Het is goed mogelijk dat de Aarde (1) door het magnetisch veld van Nibiru ondersteboven wordt geduwd (3) tot dat de magnetische velden

met elkaar harmoniëren. Daardoor lijkt het voor de aardbewoners alsof het heelal op zijn kop staat en de verkeerde kant op beweegt. En de zon komt nu aan de andere kant op.

Door de omdraaiing wordt, in het gebied rond het draaipunt, aan de ene kant van de aarde de dag verlengd en aan de andere kant de nacht.

Op delen van de aardbol die zich verder van de draaipunten bevinden wordt de dag opeens veranderd in nacht.

En de Aarde blijft de magnetische kracht van Nibiru volgen tot die planeet echt voorbij is en veel verder weg is.

Door die draaiing was de totale sterrenhemel veranderd.

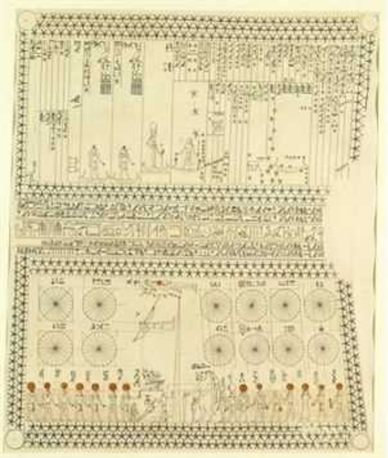

Een oude en nieuwe sterrenhemel zijn vastgelegd op het plafond van het graf van *Senmoet*, de bouwer van onder meer de tempel van *Hatsjepsoe*t.

Hier zijn dus twee sterrenhemels, zoals die boven Egypte stonden, geschilderd.

Op de ene kaart zijn Noord en Zuid omgekeerd ten opzichte van de andere kaart.

Voor een sterrenkundige moet het mogelijk zijn om uit deze informatie een verschuiving van de aarde vast te stellen.

-o-

De Egyptenaren hebben dit omdraaien van de aarde vergeleken met het gedrag van een mestkever of scarabee.

Nibiru draait de aarde om en bedekt het land met een laag modder. Na enige tijd komt er uit die modderlaag nieuw groen te voorschijn. De aarde wordt weer begroeid en het ziet er paradijselijk uit met al dat nieuwe leven.

De scarabee draait een bolletje van mest en klei en legt daarin een eitje. Na enige tijd komt uit die mest en modder nieuw leven voort.

De scarabee is dus een metafoor voor een Nibiru passage.

De scarabee wordt vaak afgebeeld op sieraden. Meestal met gespreide vleugels. Ook dit geeft aan dat het gevaar zich door de lucht beweegt.

-o-

Bij deze bewegingen van de aarde ontstaat iedere keer weer een andere hoek van de aardas ten opzichte van de omloopbaan rond de zon.

Deze bewegingen van de aarde zijn de oorzaak van het uitsterven van de mammoeten die in Siberië in het ijs zijn gevonden.

Immers, hele delen van de aarde bevonden zich plotseling in een heel ander klimaatgebied.

Een ander bewijs hiervoor is de Marib dam in Jemen. In het huidige gortdroge landschap ligt een oude stuwdam en een sluis. In die omgeving heeft dus ooit een veel natter klimaat geheerst.

En diep onder het ijs van Antarctica heeft men resten van tropische planten gevonden. Net als op het Noorse eiland Spitsbergen.

Voor veel mensen zal het moeilijk zijn om dit te geloven, maar de aarde in het heelal is te vergelijken met een zandkorreltje op het strand. Heel erg klein dus.

De Shar

Wie veel leest over de oudste geschiedenis wordt helemaal gestoord van de jaartallen en aannames waarmee allerlei theorieën worden onderbouwd.

Allereerst moeten wij natuurlijk vaststellen dat er vroeger geen doorlopende jaartelling was. Toen ging het zo: *“In het negende jaar van zijn regering op de tiende dag van de tiende maand, kwam koning (…).”*

Als de koning dood ging, begon een nieuwe telling.

En in een ander land was er een andere jaartelling.

Toen de beschaving zich verder ontwikkelde ontstonden onder meer de Juliaanse, Gregoriaanse, Joodse, Chinese, Boeddhistische, Thaise, Ethiopische, Islamitische en Maya jaartelling.

Al die jaartellingen hebben als beginpunt een bepaalde gebeurtenis die lokaal als belangrijk gezien werd.

Immanuel Velikovsky schrijft in zijn boek *"Werelden in botsing"* over de wereldwijde legendes van vernietiging en rampen veroorzaakt door uit hun baan geraakte planeten die, volgens hem, allemaal tussen 2000 en 1000 jaar BCE plaats gevonden moeten hebben. (BCE is een jaartal vóór het begin van onze jaartelling)

Velikovsky spreekt zijn twijfel uit over het verhaal van Plato die vertelde dat Griekenland 9.000 jaar voor zijn tijd er anders uitzag want toen bestond *Atlantis* nog en lag er nog grond rond de heuvel van de *Akropolis*.

9.000 jaar kan niet bestaan volgens Velikovsky, hij veranderde dat getal in 900 jaar. Dat paste namelijk beter bij zijn theorie.

De Romeinse geschiedschrijver Eusebius meende dat de Egyptische geschiedenis niet zo oud kon zijn als uit de geschriften bleek. Dus een periode van 28.927 jaar werd door hem veranderd in 28.927 maanden, ruim 2.400 jaar dus.

Berossos en Manetho (~300 BCE) zijn de oudste bekende geschiedschrijvers. Berossos was een Sumerische priester en schreef de geschiedenis van Sumerië op. Manetho was een Egyptische priester en beschreef de Egyptische geschiedenis.

Het werk van deze oude historici is alleen nog bekend door het werk van latere schrijvers die citaten van Berossos en Manetho (B&M) hebben gebruikt.

Uit dit werk, o.a. lijsten van de koningen, goden, halfgoden die in Chaldea en Egypte hebben geregeerd, blijkt overduidelijk dat die latere schrijvers niet geloofden in de jaartallen die B&M noemden.

Daarom werden periodes van 432.000 jaar teruggebracht naar 432.000 dagen of 1.182 jaar. In andere gevallen werden jaren door maanden vervangen of zelfs door seizoenen.

Openlijke en schaamteloze manipulatie van gegevens, met als argument dat B&M leugenaars waren, want hun gegevens klopten niet met de christelijke geschiedschrijving!

Alle Egyptologen en archeologen steunen deze manipulatie van gegevens tot op de dag van vandaag!

De bekende Assyrioloog Noah Kramer (1897-1990) vond op een stele

uit Sumerië koningslijsten waaruit bleek dat sommige koningen 43.200 jaar lang regeerden.

Zijn collega Edward Chiera (1885-1933) noemt een koning die 72.000 jaar lang regeerde.

In het Arabische boek Hitat staat dat de piramides bij Gizeh meer dan 72.000 jaar geleden zijn gebouwd.

In de encyclopedie *“Naturalis historia”* van de Romeinse schrijver Plinius staat: *“Volgens Epigenes zijn de op kleitabletten vastgelegde Sumerische astronomische waarnemingen 720.000 jaar oud”.*

De Hindoeïstische Veda spreken over cycli van 1.728.000 jaar!

Oude bronnen wijzen op een veel oudere wereldgeschiedenis dan de huidige wetenschappers ons vertellen.

Want veel mensen hebben er nog steeds grote moeite mee om het feit te accepteren dat de mensheid veel ouder is dan de 6.000 jaar die de Bijbel ons wil laten geloven.

Andere boeken noemen veel jaartallen, maar niet één klopt met een ander. De enige ‘nauwkeurige’ en weinig omstreden data uit het verleden lijken te zijn: een wereldwijde ramp tussen 12.000 en 10.000 jaar BCE en de ramp die wij kennen als de Zondvloed tussen 4.000 en 3.000 BCE

Deze rampen zijn zeer waarschijnlijk veroorzaakt door een passage van Nibiru. Want van de Zondvloed weten wij zeker dat hij voorspelbaar was.

Maar wat is de omlooptijd van Nibiru?

Geschiedschrijver Berossos noemt de saros of shar, het jaar van de goden, van 3.600 jaar. Oude geschriften uit Egypte, van de Boeddhisten en Hindoes noemen dit getal ook.

De Griek Heraclitus zegt dat er een *“groot jaar”* is van 10.800 zonnejaren. Dat is exact 3 x 3.600 jaar.

De Maya's spreken over *“een last van 3.600 jaar*” in hun Popol Vuh.

Dus laten wij die 3.600 jaar als richtlijn nemen voor de duur van de omloop van Nibiru.

De laatste passage

De laatst bekende door Nibiru veroorzaakte ramp, de ramp, heeft plaatsgevonden tussen 4.000 BCE en 3.000 BCE.

3.600 jaar later zou er opnieuw een passage van Nibiru geweest moeten zijn. Dus ergens tussen het jaar 400 BCE en 600 CE.

In de geschiedenisboeken is maar één gebeurtenis te vinden die daarvoor in aanmerking komt: *Caesar's Comet.*

In 44 BCE, net na de moord op de Romeinse keizer Julius Caesar werd in Rome een ‘ster’ gezien.

Die ‘ster’ was zeven dagen lang, ook overdag, fel zichtbaar. Ook in China is hij waargenomen.

“In Rome werd het zonlicht vertroebeld door een rood bruine mist en was men bang voor eeuwige duisternis” schreef de Romeinse geschiedschrijver *Plinius*

De enorme meteoren- en stofwolk die door Nibiru door het hele zonnestelsel werd getrokken veroorzaakte die roodbruine mist en heeft zijn sporen nagelaten in de ijslaag van Groenland. *(Hammer, Clausen & Dansgaard. Nature, 20 nov. 1980)*

Dit zijn geen verschijnselen die door een willekeurige komeet of meteoor veroorzaakt kunnen zijn.

Wat verder opvalt is dat het hemellichaam slechts zeven dagen zichtbaar was. Dat betekent dat die 'ster' met extreme snelheid voorbij komt.

Wij kennen in ons zonnestelsel tot nu toe geen andere komeet of planeet die zo weinig dagen zichtbaar is.

Die zeven dagen worden in veel legendes over grote rampen en vloedgolven genoemd.

Volgens de Etrusk *Voclanius* en de Romeinse geschiedschrijver *Varro* werd door deze passage van Nibiru een nieuwe wereldperiode ingeluid. *(Wib)*

Men heeft zelfs munten gemaakt van Julius Caesar en zijn opvolger keizer Augustus (1) met die 'komeet' en de afbeeldingen daarop (2) lijken heel sterk op het Sumerische symbool van Nibiru dat duizenden jaren ouder is (3).

Ook in China is de planeet gezien en het symbool is afgebeeld op een jade beeldje (4).

Er is dus maar één logische conclusie mogelijk:

De planeet Nibiru, ten onrechte aangezien voor een komeet of ster, is gezien toen die het ecliptisch vlak van ons zonnestelsel doorkruiste.

Door degrote afstand leek de planeet klein

en mede door zijn staart werd hij aangezien voor een komeet.

Al deze factoren bij elkaar tonen aan dat wij het jaar 44 BCE kunnen zien als een betrouwbare datum waarop Nibiru is gepasseerd.

Maar er is ons niets bekend van overstromingen, bombardementen van hagelstenen of aardbevingen in die tijd.

En de Aarde is toen ook niet omgedraaid.

Niet iedere passage veroorzaakt dus een ramp.

De cyclus van wereldperiodes

Die onlangs 'ontdekte' onzichtbare planeet is in werkelijkheid al duizenden jaren bekend. Onze voorouders hebben veel informatie daarover voor ons achtergelaten. Maar die informatie lijkt even onzichtbaar als de planeet zelf.

Er is in Sumerië een eenvoudige afbeelding gevonden die verwijst naar een cyclus die verdeeld is in zeven delen (1).

De cirkel staat altijd voor een eindeloze situatie.

In de Maya codex Zuche-Nuttall te vinden in het British Museum, zien we een variatie op het Nibiru symbool, waardoor zeven van de acht punten overblijven (2).

Het symbool in het midden daarvan is een baarmoeder. Dit is het symbool van geboorte en vruchtbaarheid.

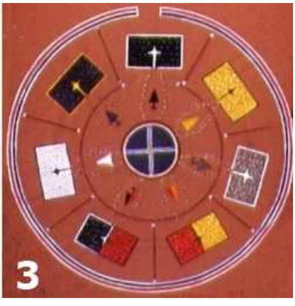

De Navajo indianen uit Noord-Amerika hebben veel zandschilderijen

gemaakt betreffende de Nibiru rampen.(3)

In het midden van afb.3 zien wij het eenvoudigste Nibiru symbool, het vierkante kruis. De onderbroken cirkel aan de buitenkant verwijst dus ook naar een cyclus van zeven gebeurtenissen waarbij Nibiru centraal staat.

Afbeelding 4, uit Siberië, toont een mens met 7 hoofden, of levens? Rechts daarvan zien wij hetzelfde symbool met een omcirkeld kruis en een tak met 7 wortels.

In de 13de eeuw werd in Europa een afbeelding gemaakt (5) die dezelfde informatie bevat over de cyclus van zeven gelijke periodes en vijf beschavingen (in het midden).

Het wordt wel “Zegel der Waarheid” genoemd. (Librero)

In 1986 is in de Flevopolder een houten klepper gevonden (6). Het was aan boord van een koggeschip dat in de 15de eeuw in de Zuiderzee gezonken is. Het toont opnieuw een cirkel verdeeld in zeven stukken.

De klepper was onderdeel van een beeld van een heilige.

In religieuze kringen was dit symbool dus nog bekend maar waarschijnlijk niet begrepen.

Deze zes afbeeldingen uit verschillende tijdsperiodes en regio’s proberen ons te vertellen dat de wereldbevolking in een cyclus van zeven keer opnieuw wordt geboren en op kan bloeien.

Dat staat ook op schrift. In het boeddhistische boek *Visuddhimagga*, evenals in de *Avesta,* een oud boek uit Perzië, de *Mahabharata* uit India en de *Popol Vuh* van de Maya’s spreekt men over zeven wereldperiodes die worden gescheiden door een natuurramp. (WiB)

Een cyclus heeft een beginpunt dat overeenkomt met het eindpunt, waarna de cyclus zich herhaalt. Daartussen is er een maximum en een minimum.

Volgens Mother Shipton, een Engelse waarzegster uit de 16de eeuw, wordt de Aarde elke 7de keer vernietigd.

Niet elke ramp is dus hetzelfde. Dat zou alleen zo zijn als de positie

van de Aarde bij iedere passage van Nibiru hetzelfde is.

Er is maar één logische gevolgtrekking mogelijk.

Die cyclus ontstaat omdat de omlooptijd van Nibiru niet exact 3.600 jaar is, maar 1/7 jaar langer. Daardoor staat de aarde bij iedere volgende passage van Nibiru op een andere plek.

Op de volgende afbeelding, een bovenaanzicht van ons zonnestelsel, niet op schaal, zien wij de omloopbanen van vijf van de acht planeten aangegeven.

De planeten draaien allen met hun eigen omlooptijd bijna in een plat vlak en bijna in een cirkel om de zon heen.

Omdat er zeven wereldperiodes zijn, is de omloopbaan van de Aarde hier in zeven stukken verdeeld, aangegeven met letters en kleuren.

De kruisende planeet Nibiru is afgebeeld op of dicht bij het perihelium, het punt van zijn baan dat het dichtst bij de zon ligt en waar ooit de botsing plaatsvond.

Dit punt ligt hoogst waarschijnlijk ergens in de asteroïdengordel, tussen de omloopbanen van de planeten Mars en Jupiter. De afstand van het perihelium tot punt A is ongeveer 200 tot 300 miljoen kilometer.

Die baan loopt bijna loodrecht op de banen van de andere planeten. Nibiru komt bijna recht omhoog op de kijker af.

Afhankelijk van de positie van de Aarde is de afstand tot het perihelium groter of kleiner.

Daardoor doen de natuurrampen zich voor in vier gradaties.

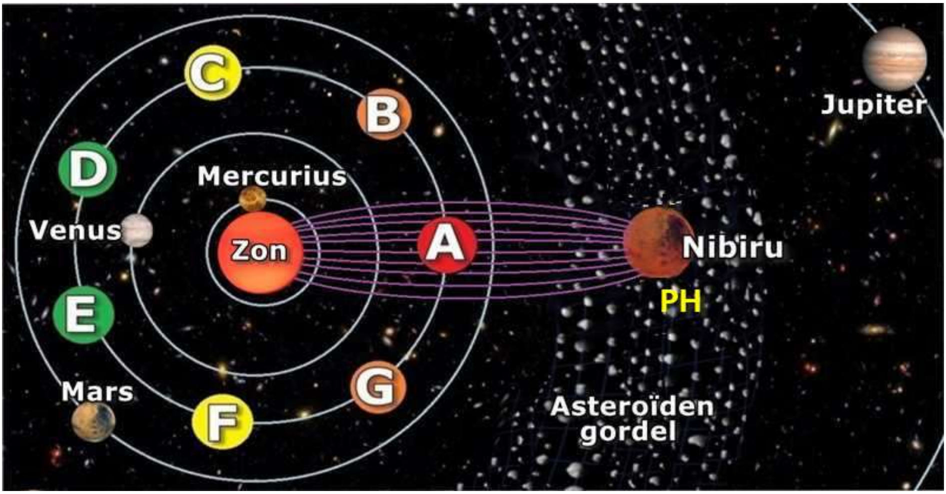

Een op de zeven passages, A, is desastreus. De Aarde bevindt zich dan niet alleen het dichtst bij het perihelium, maar ook nog eens enige tijd midden in het extreem sterke krachtenveld tussen de Zon en Nibiru.

Twee passages, B en G, zijn zeer zwaar, twee, C en F, minder zwaar en twee, D en E, mild, bijna onmerkbaar.

Bij D en E ligt de Aarde bijna achter de zon en bevindt zich daardoor zeker buiten het krachtenveld tussen de zon en Nibiru.

De totale cyclus duurt 7 x 3.600 = 25.200 jaar. De cyclus loopt naar het verleden en de toekomst een onbekend aantal cycli door.

Dat patroon is hier weergegeven in de Nibiru Cyclus Tabel.

De hoogte van de kolommen geeft de ernst van de rampen aan. Hoe hoger des te ernstiger. De tijd loopt van links naar rechts.

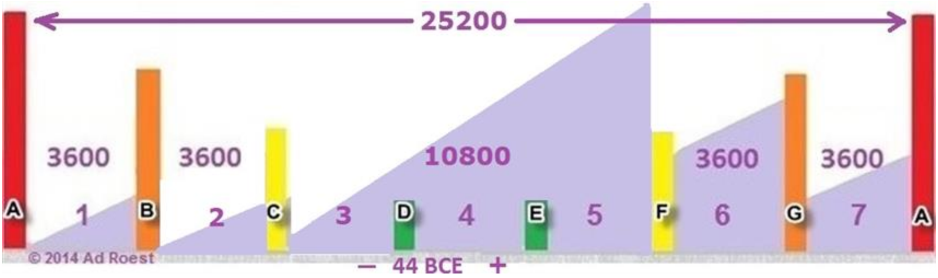

De fatale passage A, is het begin en het einde van de cyclus.

Duidelijk kunnen wij zien dat er binnen de cyclus een tweedeling ontstaat. Tijdens vier opeenvolgende periodes, 6-7-1-2, kan de mensheid zich maar kort ontwikkelen en wordt dan weer uitgedund door een volgende ramp.

Maar in de periode tussen de rampen C en F kan de mensheid zich veel langer ontwikkelen en talrijker worden.

De paarse vlakken geven een ruwe indruk van de groei van de wereldbevolking, maar vooral tonen zij welk deel van een bevolking een ramp overleeft.

Mijn referentie is: Bij de passages D & E komt niemand om, bij de passage A overleeft hooguit 1 op de 50. (WiB) De passages B, C, F, en G zitten daar tussenin.

Omdat Nibiru in 44 BCE al om 11.00 uur zichtbaar was en geen schade aanrichtte, moet dat passage D geweest zijn. Vanaf deze passage kunnen wij berekenen wanneer er een Nibiru passage was of zal komen.

In de vier ‘korte’ periode van 3.600 jaar tussen twee rampen kan een bevolking zich ontwikkelen tot het niveau zoals wij dat kennen van de Romeinse of Griekse beschaving aan het begin van onze jaartelling.

De vijf passages die een ramp veroorzaken gebeuren in een tijd van 14.400 jaar.

In een periode van 10.800 jaar, waarin nauwelijks schade wordt aangericht, kunnen de mensen zich langer ongestoord ontwikkelen en

talrijker worden.

Dit is de periode die de Griekse filosoof Heraclitus het *“Grote Jaar”* noemt dat 10.800 zonnejaren duurt. De Boeddhisten noemen dit *“De Gouden Eeuw”.*

Wij leven nu in de 4de periode, net over de helft van de huidige lange periode, dus tussen de passages D en E in.

Deze paarse vlakken geven ook een indicatie van de technische en wetenschappelijke ontwikkeling van de mensen. Er is maar één piek in de 25.200 jaar van de cyclus. Net vóór de ramp F.

-o-

Op de volgende zandtekening, gemaakt door de Navajo indianen die in het middenwesten van de USA leven, zien wij hetzelfde patroon.

Op tekening 1 zien wij uiterst links een hoofd en armen en uiterst rechts een rokje en de benen van dezelfde, langs de onderkant, uitgerekte persoon.

Daartussen staan vier kortere ‘mensen’ die voorgesteld worden als een plant. Zij zijn met elkaar verbonden.

Dat betekent dat er één periode is waarin de mensheid zich heel lang kan ontwikkelen, gevolgd door vier opeenvolgende periodes waarin de mensheid korter op kan bloeien.

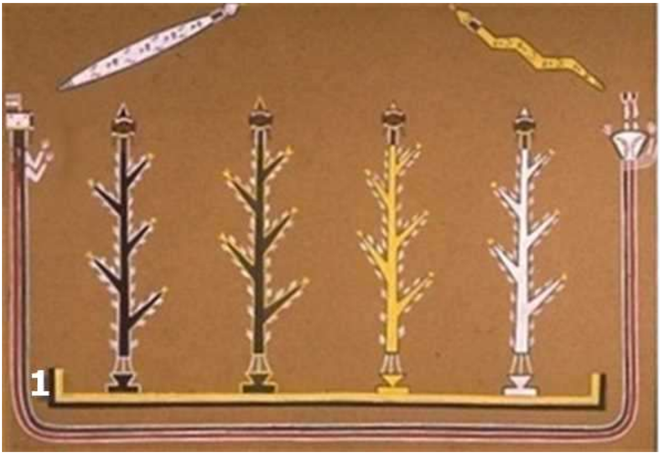

De vijf takken of stekels, verschillend van lengte, symboliseren de vijf rampen. De slangen geven aan dat de cyclus al eerder plaatsvond en later weer gaat komen.

Aan de andere kant van de wereld, in Sumerië, vinden wij op een rolzegel dezelfde informatie, maar heel anders verbeeld (2).

Aan de bovenkant zien wij zeven vissen van gelijke grootte. Die stellen de wereldperiodes voor. Daaronder zijn zij verdeeld in vier vissen van dezelfde grootte en één vis die wel drie keer zo groot is.

-o-

De zeven wereldperiodes zijn door oude volken op verschillende manieren afgebeeld. Soms als een 'levensboom'.

Een fraaie en duidelijke afbeelding komt van de Tolteken uit Centraal Mexico, de chicomostoc genoemd.

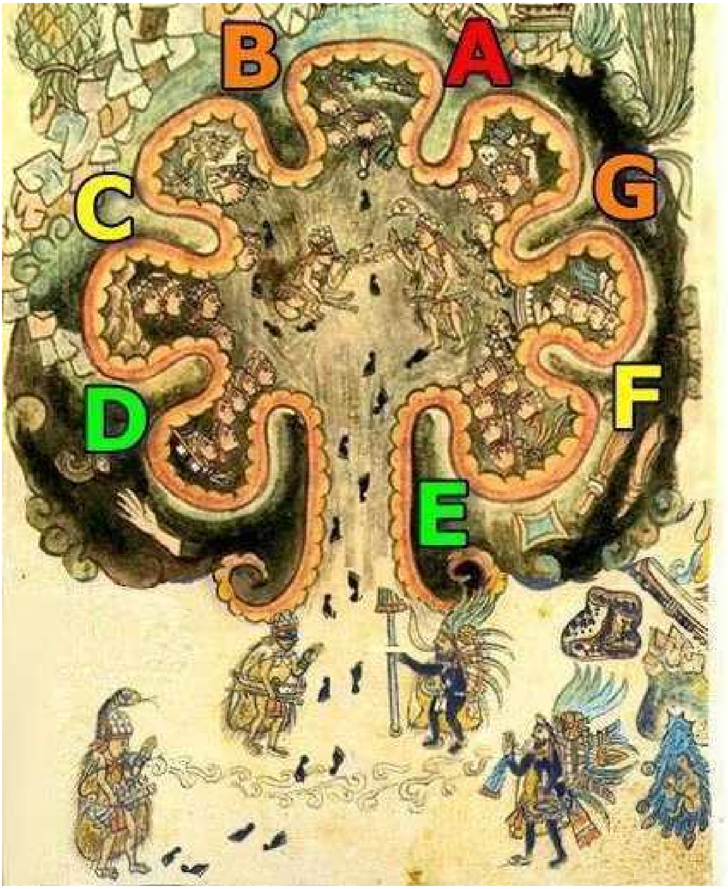

Voor de duidelijkheid zijn de letters van de rampen aan de tekening toegevoegd.

Wij zien een boom met zeven 'grotten'. En voetstappen die door de boom, langs de grotten lopen, eruit lopen, zich omdraaien en weer teruglopen.

Dit is de levensweg die de mensheid doorloopt.

Wij bevinden ons nu tussen de passages D en E in, die geen rampen veroorzaken. Dus eigenlijk onder aan de tekening.

Na de laatste ramp, passage C, zien wij drie mensen in een grot. Die vertegenwoordigen een bepaalde grootte van de wereldbevolking.

Tijdens passage D loop de groei van de mensheid door, te zien aan het hoofd op de rand. Tussen D en E zijn er al meer mensen en tussen E en F nog meer.

Maar dan komt de ramp F. Het aantal mensen is hierna veel kleiner. Na ramp G nog kleiner. Daar is ook een doodshoofd te zien.

Na de ergste ramp A is er bijna geen mens meer over.

Na ramp B lijkt dat nog minder te zijn. Dit moet de donkerste periode zijn in de geschiedenis van de mensheid. Pas na ramp C groeit de bevolking wat meer. Dan is de cyclus rond.

-o-

Het verschil tussen de vier korte en de lange periode is ook verbeeld op verschillende andere manieren.

Hieronder links, zien wij een afbeelding die wij het Yin en Yang symbool noemen. Vaak ook afgebeeld met stippen.

Er zijn diverse verklaringen over de betekenis hiervan.

Er is een kringloop waarin de bevolking langzaam groeit en weer snel verdwijnt en langzaam groeit en weer snel verdwijnt. Dat is mijn uitleg.

Op de middelste versie zien wij dat de stippen geen stippen zijn, maar ogen. Daardoor lijken de krullen op vissen. De betekenis daarvan zien wij verderop in dit boek.

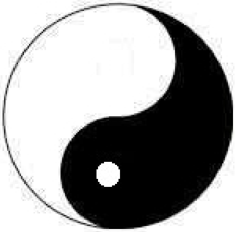

Minder bekend is de Boeddhistische versie, rechts. Die krul vormt het centrum van een Samsara.

Hier zien wij vier dunnere versies van deze krul en een dikkere, die een gouden kleur heeft. Dit stelt de vier korte periodes voor en één lange.

De dikkere, goudkleurige stelt de *'Gouden Eeuw'* voor.

Die *“Gouden Eeuw”* duurt 10.000 jaar, volgens de Brahma-Vaivarta Purana, een oud boek uit India.

Dit verwijst dus ook naar de wereldperiodes, hoewel de lengte van de *'Gouden Eeuw'* een beetje is afgerond.

In het Boeddhisme en het Hindoeïsme kent men de Samsara of het levenswiel.

Dit is de cyclus van dood en wedergeboorte die nooit ophoudt.

Hier zien wij een cyclus die verdeeld is in vier gelijke delen en één deel dat duidelijk groter is.

De dreigende kop erboven toont vijf doodshoofden die verwijzen naar de vijf van de zeven passages die een ramp veroorzaken.

De tijgerstrepen, scherpe tanden en de klauwen onderaan vertellen ons dat dit een levensgevaarlijke gebeurtenis is die uit de lucht komt vallen.

-o-

Op het eiland Bali vinden wij een afbeelding die het verband toont tussen een slang en de vijf beschavingen (1).

Ook wordt aangegeven dat dit een cyclus is die vroeger bestond maar die in de toekomst doorgaat.

Dat vertellen de twee in elkaar gekronkelde slangen die voor- en

achteruit kijken.

Hoewel dit een moderne afbeelding is, geeft het aan dat deze kennis nog steeds in het geheugen van mensen bewaard is gebleven.

In Mexico is een tweekoppige agressieve slang bekend met scherpe tanden (2). De vijf kronkels verwijzen naar de vijf rampen. De koppen wijzen naar verleden en toekomst.

Als je van de cyclus weet zijn dit herkenbare verwijzingen.

-o-

Nog een andere manier om het verschil in bevolking weer te geven is een figuur dat wij kennen als het labyrint van Kreta.(1)

Dat figuur vinden wij wereldwijd, soms in spiegelbeeld.

Deze boomkruin stelt op een ingenieuze wijze de toename en afname voor van de wereldbevolking gedurende de cyclus van wereldperiodes.

Elke boog stelt één periode voor.

De voetstap, afkomstig van de Hopi indianen (2) en het mensje op afbeelding (3) verwijzen naar het levenspad van de mensheid.

De periodes zijn op de gekleurde afbeelding (4) aangegeven met de bekende letters. Het levenspad begint bij de fatale ramp A. Tussen de rampen A en B groeit de bevolking vanaf bijna 0 uit tot een kleine groep mensen.

Door de bijna even erge ramp B wordt die kleine groep nog eens geminimaliseerd en groeit opnieuw uit tot een bescheiden aantal. Door de minder zware ramp C, wordt de bevolking weer ingekrompen, maar hierna kan de bevolking drie wereldperiodes lang uitgroeien tot miljarden mensen.

Wij zien dat de lijn tussen C en F drie bogen van de boomkruin volgt.

Dan wordt de bevolking bijna gehalveerd door ramp F.

Ramp G is erger en reduceert de bevolking opnieuw. Bij ramp A eindigt de cyclus waar hij begonnen is.

Alle schetsen bevestigen wat Plato al vertelde in zijn dialoog Timaeus:

“De mensheid bestaat soms uit meer en soms uit minder mensen”.

Nibiru is het monster, de hydra, draak of slang met zeven koppen. Elke keer als er een kop is afgeslagen weet je dat er nieuwe aangroeit.

De cyclus houdt nooit op.

Op veel oude afbeeldingen is dat weergegeven. Links een rolzegel uit Sumerië. Het zevenkoppige monster heeft drie grote koppen en vier kleinere.

In de rechter bovenhoek zien wij het Nibiru symbool (omcirkeld).

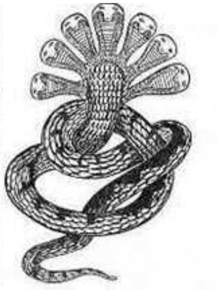

In India vinden wij vaak de vijf- of zevenkoppige cobra als herinnering aan de rampen.

Ook nu zouden wij ons moeten afvragen hoe wij aan deze informatie komen. Geen mens zou dit uit eigen levenservaring kunnen vaststellen.

Symbolen en waarschuwingen

De ramp treft: *“Koning en knecht ”* zegt Mother Shipton.

In de Bijbel staat het gedetailleerder: *“Koningen, machthebbers, legeraanvoerders, rijken, aanzienlijken, slaven en vrije mensen, iedereen trachtte zich te verbergen in grotten en tussen de rotsen in de bergen.”* (Openb. 6 vs.15)

Zo overleefde een klein deel van de aardbewoners de ramp, iedere keer weer. Zwaar onder de indruk maakten zij ter plekke afbeeldingen van dat vreselijke monster dat de aarde bedreigde.

Hier volgt een grottekening afkomstig van de *Chumash indianen* die in het zuiden van Californië leven. Rechts een tekening van de diverse symbolen.

De zwart-wit gestreepte slang stelt de passage van Nibiru voor. Een zwarte streep stelt een nacht voor, een witte een dag. Er zijn zeven dagen afgebeeld. De middelste dag lijkt veel langer.

Meerdere keren zien wij het omcirkelde kruis symbool met vlammen daar omheen in meerdere variaties.

Wij vergeten te vaak dat dit verschijnsel wereldwijd zijn sporen heeft nagelaten.

Legendes en afbeeldingen hierover bestaan van IJsland tot Australië.

Overal vinden wij hetzelfde symbool.

De blauwe rotstekening (1) komt uit *Talampaya, Argentinië.* Op het eiland Bonaire vinden wij grottekening (2) en (3) komt uit Lombardije, Italië. Zij tonen ons hetzelfde ingekapselde kruissymbool (4) als het 'teken' dat de Babylonische boeren opschrikte.

Maar de meest extreme uitvoering vinden wij in Ethiopië, boven op – door engelen- uitgehakte kerken (5).

De volgende symbolen van Nibiru komen uit Mexico (1) van een runensteen in Zweden (2) en Sumerië (3). Afb. 4 is een mini metalen boekje dat in Jordanië gevonden is.

Zover zijn het alleen maar verwijzingen naar Nibiru die zijn vastgelegd in goud, steen en stenen gebruiksvoorwerpen, op dierenhuiden zoals door de Sioux Indianen (5), of op een masker (6), afkomstig uit Afrika.

Afbeelding (7) komt van de Hettieten. Hier zien wij de link tussen het Nibiru symbool, in het centrum, en de veelvuldig voorkomende afbeelding van gespreide vleugels.

Die vleugels wijzen erop dat het verschijnsel zich door de lucht beweegt.

Maar er zijn door *Vorige Beschavingen* ook duidelijke boodschappen en waarschuwingen voor ons achtergelaten die ons vertellen over Nibiru.

Hun probleem was: hoe communiceer je met de *Volgende Beschaving* als je niet weet welke taal zij spreken en welke schrijfwijze zij hanteren.

Het moet dan gebeuren in symbolische afbeeldingen. Zoals deze zeer gedetailleerde Azteekse zonnesteen, ook wel 'Maya kalender' genoemd (L)*.*

De originele versie, gemaakt van roodbruin graniet, met een diameter van 358 cm, een dikte van 98 cm en een gewicht van 21.800 Kg, vinden wij in het Nationaal Antropologisch Museum in Mexico-Stad.

Dit is niet zo maar een artistieke uiting van een eenzame kunstenaar, maar een zorgvuldig geconstrueerde boodschap van een *Vorige Beschaving* aan ons, de *Huidige Beschaving*.

En deze boodschap moet minstens 20.000 jaar oud zijn.

Want in werkelijkheid is dit geen afbeelding van de zon maar een prachtige versie van het Nibiru symbool. Ter vergelijking een versie van de Tolteken (R)

De 'zonnesteen' is voorzien van veel informatie.

Omdat duidelijker te maken is hieronder de rand van het symbool gescheiden.

Wij zien de kenmerken van het Nibiru symbool, de centrale cirkel (1) met op de voorgrond pijlen in een kruisvorm (2) en daarachter kleinere pijlen in een X vorm (3).

In de middelste cirkel zien wij een afbeelding van de regengod Chac (1), die ook de god van storm en vloed is.

(In Midden- en Zuid-Amerika bestaan er veel namen voor deze goden).

Dankzij de prachtige reproductie die gemaakt is door de firma Karnhack kunnen wij de details beter bekijken.

Links en rechts van Chac zien wij een beest met grote scherpe tanden (4). Dit is een piranha, de vraatzuchtige vis uit Zuid-Amerikaanse rivieren die veel slachtoffers maakt. Als je in het water wordt aangevallen door een groep piranha's, dan ben je reddeloos verloren.

Dit is een verwijzing naar, of waarschuwing voor, een snel naderend dodelijk natuurverschijnsel waarbij water een grote rol speelt.

De vier vierkanten (5) kunnen wijzen op de vier 'korte' wereldperiodes die begrensd zijn door twee rampen.

De huidige uitleg is dat zij verwijzen naar storm, water, regen en vuurgoden. Dat zijn inmiddels bekende elementen die door een Nibiru passage worden veroorzaakt.

Met de pijl boven de binnenste cirkel (6) wordt gewezen op een sterrenbeeld met het doel een richting vast te leggen.

De pijl wijst naar een plek in het heelal net ten oosten van het sterrenbeeld Vissen (Pisces) (7).

Volgens Maya geleerden is dit een cirkel met de namen van 20 dagen. Maar de meeste namen van die 'dagen' zijn in Oost-Azië al heel lang bekend als een dierenriem die verdeeld is in 20 sterrenbeelden. (Vues des Cordillèras, Humboldt)

Deze uitleg is veel waarschijnlijker, want waarom zijn de namen van dagen van belang?

De buitenste cirkel, die verwijst naar een cyclus, geeft ons nog meer informatie. Het vierkant boven in de buitenste ring (8) betekent dat de cyclus wordt onderbroken.

Door Nibiru, dat duiden de afbuigingen (9) van de cirkel aan die naar het symbool wijzen.

Die cyclus loopt naar het verleden en de toekomst door. Dat zeggen de pijlpunten (10) bij de onderbroken cirkel.

Onderaan (11) zien wij dat de buitenste rand bestaat uit twee slangen of krokodillen die de mensen opeten. Opnieuw een verwijzing naar een levensgevaarlijke gebeurtenis. Daar wijzen de grote tanden ook weer op, zowel bij de slangen als bij piranha's er vlak achter (12).

Dat die slangenkoppen één van de acht punten van het symbool afdekken is geen toeval. Er blijven zeven punten over die verwijzen naar de vier kleine en drie -samen- grote wereldperiodes.

De zijkanten van de rand zijn verdeeld in blokjes die een vissenstaart tonen. En aan de binnenkant golfjes. Dit verwijst naar de staart achter en de stofwolk rond Nibiru.

De Azteekse zonnesteen is een in steen verankerde boodschap waarop wordt aangegeven dat er een cyclus is van Nibiru passages en die ook aangeeft waar die monster planeet zich nu bevindt.

Want dat is de grote vraag van dit moment.

En dit alles heeft niets te maken met de zon of een kalender.

-o-

In de Maya stad Chizén Itzá in Mexico vinden wij ook interessante informatie. Daar staan diverse bouwwerken die door de eeuwen heen van onderzoekers een naam hebben gekregen.

Naast de indrukwekkende toren, de piramide van Kukulcán (1), vinden wij er het Venusplatform (2).

Venus is een planeet die soms vanaf de aarde niet zichtbaar is omdat zij achter de zon verdwijnt. Afhankelijk van het moment is de planeet 's

avonds net na zonsondergang maximaal vier uur lang mooi te zien, maar enige tijd later is de opkomst een paar uur vóór zonsopkomst nog spectaculairder.

De kleine planeet straalt dan feller dan de helderste ster. Na zonsopkomst is de planeet weer snel onzichtbaar. Elk mens is in staat om dit verschijnsel regelmatig te zien.

Als je als onderzoeker verhalen vindt over een planeet of ster die enige tijd onzichtbaar is en plotseling helder in de lucht verschijnt, dan is het begrijpelijk dat je aan de planeet Venus denkt.

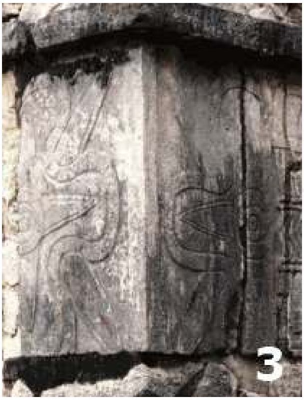

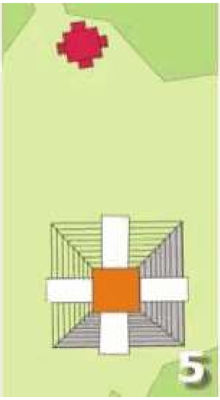

Maar op de hoekstenen (2 en 3) van dit Venusplatform vinden wij het symbool van Nibiru! (4) *(Dit is een reconstructie van beschadigde afbeeldingen)*

Nibiru is die andere planeet die enige tijd onzichtbaar is en plotseling helder in de lucht te zien is.

Nibiru is natuurlijk heel wat langer onzichtbaar.

Verder vinden wij op het complex veel aanwijzingen die naar de Nibiru ramp verwijzen. Het bovenaanzicht van de Kukulcán tempel en het kleinere Venus platform zijn schematische voorstellingen van het Nibiru symbool.(5)

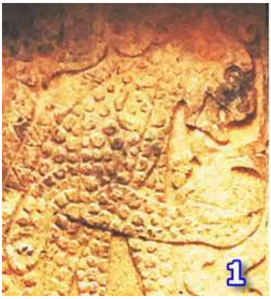

De diverse dieren die op het terrein afgebeeld zijn hebben allemaal een functie om uit te leggen wat er met Nibiru aan de hand is. Helaas zijn de beelden in de loop van de tijd nogal afgesleten.

De jaguar(1) staat symbool voor een snel naderende dodelijke kracht. (Net als de tijger op het Taoïstische paneeltje en de piranha op de Azteekse zonnesteen)

De adelaar (2) is ook een dodelijk dier, maar meestal niet voor mensen. De adelaar eet hier wel een mensenhart, of een ei?

Zijn functie is om aan te geven dat het gevaar zich door de lucht begeeft en net zo snel op ons afkomst als een adelaar naar zijn prooi.

Maar ook de regen-, storm- en vloed god Chac is te zien (3). Hij zit gevangen in de muil van een jaguar en uit zijn mond komt een vloedgolf (4). Dat beest heeft gevaarlijke tanden (5).

Men probeert ons te vertellen dat Chac en de verschijnselen waar die god voor staat, samen met de Jaguar, deel uit maakt van deze levensbedreigende gebeurtenis.

Ook veel slangen zijn afgebeeld.

Links een kronkelende ratelslang. Rechts een slang met grote tanden en een gevederde staart.

Opnieuw verwijzingen naar levensgevaarlijke dieren.

Deze elementen vertellen en waarschuwen ons voor een terugkerende natuurramp met vervelende gevolgen.

-o-

De Maya hebben een groot aantal in steen gehouwen afbeeldingen en symbolen achtergelaten die door verschillende onderzoekers soms anders worden geïnterpreteerd.

Deze combinatie van een persoon en symbolen (1) stelt de god van tijd voor die een last van 9 baktun, een Maya tijdseenheid van 400 jaar, op zijn rug draagt.

Dit verwijst naar de ondraaglijke last van een Nibiru passage met een omlooptijd van 3.600 jaar.

Er zijn twee symbolen die door Maya geleerden beschouwd worden als zijnde van de planeet Venus (2 en 3). Maar (2) is toch echt het symbool van Nibiru. Figuur 3 is het echte Venus symbool.

De Maya naam voor Venus is '*Noh Ek'* en dat betekent letterlijk '*Grote Ster'.* En '*Chac Noh Ek'* betekent *'Grote Rode Ster'*.

“Er kwam een grote rode ster op de aarde af waarvan het spoor de hele lucht bedekte” vertelt een Braziliaanse legende. Duidelijker kun je niet verwijzen naar Nibiru.

En niets van dat alles kan op de planeet Venus wijzen.

Die planeet is zelfs iets kleiner dan de Aarde en helemaal niet rood gekleurd.

Een enkele foute interpretatie van een symbool zorgt ervoor dat wij de Maya geschiedenis totaal niet kunnen begrijpen. Want hoe zou de planeet Venus invloed uit kunnen oefenen op de Aarde?

Dus iedere verwijzing naar de planeet Venus is in werkelijkheid een verwijzing naar Nibiru.

Sterrenbeelden

Bij het doorkijken van “Mythen van de mensheid”, een prachtig boek met veel afbeeldingen en verhalen uit het verleden, vinden wij meerdere verwijzingen naar Nibiru.

Het is duidelijk dat de mensen die rond razende planeet Nibiru gezien hebben als een ernstige bedreiging.

In hun afbeeldingen daarvan hebben zij gebruik gemaakt van dieren die voor hen een bedreiging vormden. Een agressieve adelaar, een vurig paard, een beer, olifant, of een tijger.

Hier geeft een agressieve leeuw aan hoe gevaarlijk een nadering van Nibiru is. De leeuw heeft niet alleen scherpe klauwen en tanden maar zelfs hoorns en vleugels. (1)

Hij kan niet vliegen, maar het gevaar dat hij vertolkt beweegt zich door de lucht.

En het Nibiru symbool boven hem, tussen de Plejaden en de aarde geeft aan waar hij vandaan komt en waar hij naar toe gaat.

De verwijzing naar sterrenbeelden komt vaak voor, zoals op een afbeelding afkomstig uit Taoïstisch China. (2)

Hier stormt een tijger op ons af. Bedreigt hij ons, of wordt die tijger zelf bedreigd? Kijk omhoog!

"Er kwam een grote rode ster op de aarde af waarvan het spoor de hele lucht bedekte" Dat zien wij ook hier afgebeeld.

Er is een cyclus van gebeurtenissen aan de gang waardoor de mensheid snel ten onder gaat en weer langzaam opbloeit en weer ten onder gaat enz.

Dat wordt ons verteld door de symbolen in de binnenste cirkel.

En die symbolen, voorzien van een dubbele stip waardoor dat oogjes lijken en de krullen op vissen, vertellen ons ook dat die planeet iets met het sterrenbeeld Vissen te maken heeft.

Die gebeurtenis is net zo levensbedreigend als een tijger die met grote snelheid op je af komt rennen. Want die planeet nadert net zo snel en is net zo dodelijk als die tijger.

De 8 trigrammen eromheen bevatten een binaire code. Die telt niet van 1 tot 8, maar van 0 tot 7.
Deze combinatie van cirkels en symbolen vertellen ons dat, vanuit de richting van het sterrenbeeld Vissen, een gevaarlijk rood hemellichaam de aarde nadert in een cyclus van zeven.

-o-

Uit hetzelfde boek komt een minstens tweeduizend jaar oud ooggetuigenverslag van een passage van Nibiru!

Deze zandtekening (links) is ook gemaakt door de Navajo indianen. Rechts is een sterrenkaart ter verduidelijking toegevoegd.

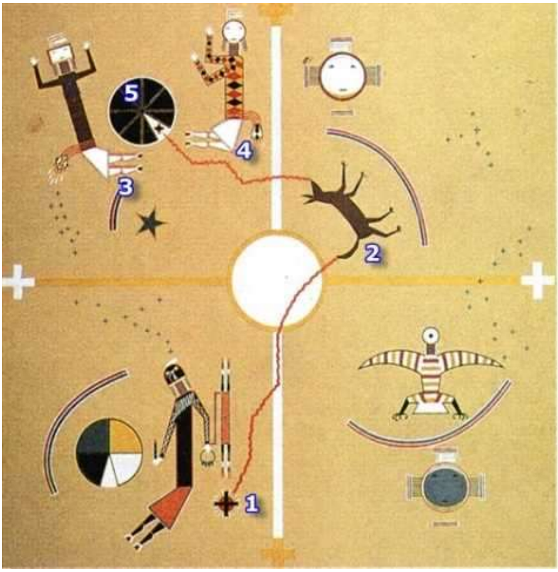

Het beeldvullende kruis met een cirkel in het midden is een vereenvoudigd blad vullend Nibiru symbool. Dit creëert ruimte om andere belangrijke informatie te tonen.

Onderaan herkennen wij een klein Nibiru symbool (1) dat vertelt dat hij nog ver weg is.

Deze schets vertelt ons hoe Nibiru vanuit het zuiden opkomt, dan heel groot wordt, ons zonnestelsel kruist en in de richting van het sterrenbeeld *Grote Hond* (Canis Major) trekt (2) en daarna tussen het sterrenbeeld *Gemini* (3) en *Orion* (4) door, tussen de hoorns van Taurus in het donkere heelal verdwijnt (5).

De meest belangrijke informatie die deze tekening oplevert is de richting van de baan van de planeet. Immers, rechts zien wij dat de in de tekening slingerende baan in werkelijk natuurlijk recht over het sterrenbeeld Canis Major loopt, dicht langs Orion en Gemini, in de richting van sterrenbeeld Taurus.

Deze baan staat vrijwel haaks op de ecliptische vlakken (plane) van de andere planeten. Daarom wordt Nibiru 'de kruisende planeet' genoemd.

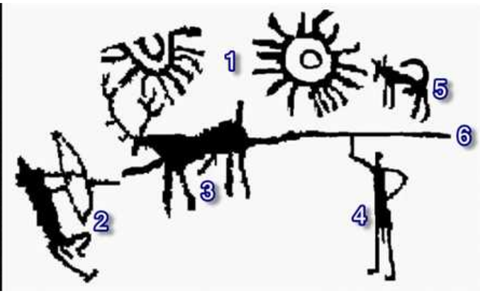

In Burzhama, India, vinden wij ook een afbeelding van een passage,

ingekrast in een steen.

Van achter de 'berg' verschijnt het primitief symbool van Nibiru (1) die verdwijnt via Orion (2), dwars over het sterrenbeeld Taurus (3) verder weg het heelal in, onder Aries door (5). De baan (6) loopt over de hand van een ons nog onbekend sterrenbeeld (4).

Vanuit India zag men het vervolg van de baan waarvan het eerste deel door de Navajo is aangegeven.

De Navajo zandtekening en de Indiase steen zijn twee stukjes van de puzzel van ons verleden die naadloos op elkaar aansluiten.

-o-

Ook op oude artefacten is deze informatie vastgelegd.
Het Vaticaanse museum in Rome, Italië, bezit een bol die is bedekt met Nibiru symbolen (1).

Maar wij zien ook een band van sterrenbeelden die net zo schuin staat als de baan van Nibiru op de Navajo afbeelding.

Welke sterrenbeelden dat zijn is nog onbekend.

In het Musée du Louvre in Parijs, Frankrijk, zien we een zogenaamde Kudurru-steen (2) die ook die baan laat zien. Aan de bovenrand van deze steen is een slang te zien.

Dit is een verwijzing naar Nibiru. Aan de andere kant staan andere sterrenbeelden.

Op afbeelding 3 uit het British Museum zien wij de slang aan de zijkant. Hij beweegt zich in de richting van de maansikkel, het symbool van de Aarde zichtbaar links bovenaan. (De musea geven een heel andere uitleg.)

Er zijn tekeningen gemaakt van twee andere Kudurrustenen die de situatie meer duidelijk maken.

De slang, de *“serpent in the sky”* zoals die in het Engels bekend is, geeft de richting aan van Nibiru. Op tekening 1 beweegt de slang

richting de planeet Aarde (maansikkel). Onder de slang twee Nibiru symbolen die van vorm verandert als hij de aarde nadert.

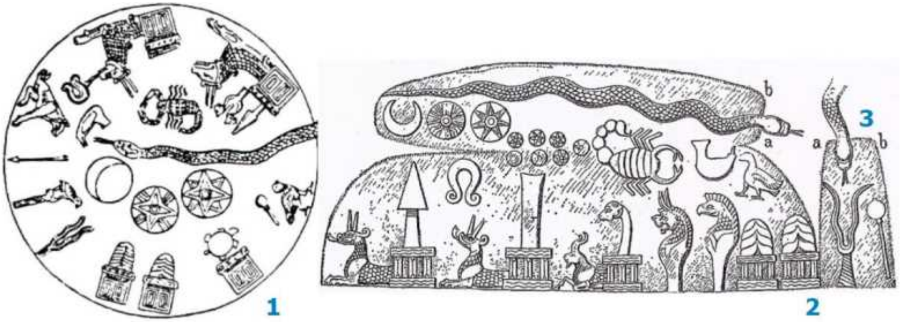

Op tekening 2 verwijdert de slang zich na het passeren van de aarde.

Bij 3 zien wij dat hij tussen de hoorns van het sterrenbeeld Taurus verdwijnt, net zoals op de sterrenkaart naast de Navajo zandtekening te zien was.

Met de informatie van deze stèles kan de richting van de baan van Nibiru grotendeels worden gereconstrueerd zoals deze vanaf de aarde wordt gezien.

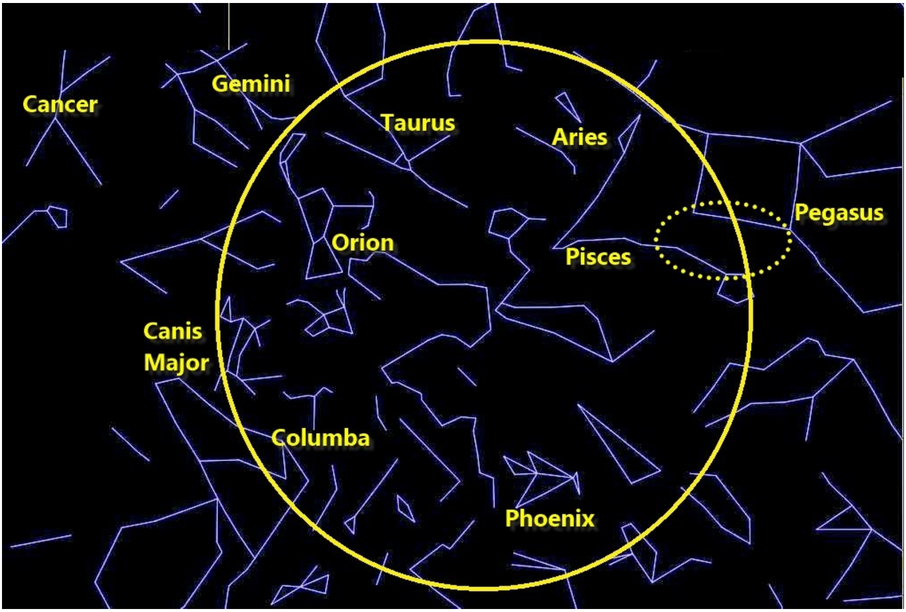

Die richting van de baan zou er ongeveer zo uit kunnen zien.

Volgens de Azteekse zonnesteen en de tijgerafbeelding moet Nibiru zich nu in de richting van de oostkant van sterrenbeeld Vissen (Pisces) bevinden. Dat is ook in de richting van Pegasus.

Daar bevindt zich ook de spiraalwolk LL Pegasi! Dat is recht tegenover de richting waar onze waarneming begon: Canis Major.

Zolang wij niet begrijpen dat de verwijzingen naar sterrenbeelden vaak verwijzingen zijn naar de baan van Nibiru, tasten we in het duister.

-o-

Het wordt tijd dat wij beseffen dat de volkeren op aarde die wij nu als minder ontwikkeld zien, vaak meer kennis hebben van de oudste wereldgeschiedenis dan de westerse beschaving.

Maar ook bij hen is het geheugen niet meer helemaal correct. Hun uitleg van de symbolen gaan vaak over vechtende goden en over leven en dood.

Rituelen ontstaan nu eenmaal als men niet meer precies weet wat de echte betekenis van iets is.

Het lijkt nu voldoende aangetoond dat de aanwijzingen over de werkelijke gang van ons verleden voor het oprapen liggen.

Zoals deze afbeelding uit het Pantheon in Rome die inmiddels door miljoenen mensen gezien kan zijn, maar niet begrepen.

Nibiru is een zware last voor alle levende soorten op aarde.

De ossen bezwijken bijna onder het juk waar Nibiru op drukt.

Wij moeten dus alle oude teksten, afbeeldingen en symbolen bestuderen met het Nibiru natuurverschijnsel en de cyclus van wereldperiodes en beschavingen in gedachten.

Navajo kennis

Wij hebben al diverse zandtekeningen gezien van de Navajo stam uit

het zuidwesten van de Verenigde Staten.

Zij hebben absoluut de meeste afbeeldingen achtergelaten waarvan zij zelf helaas de betekenis niet meer weten.

Maar de volgende variaties vertellen een duidelijk verhaal.

Een simpel symbool van Nibiru in het zwart zegt dat dit geen aangenaam verschijnsel is.(1)

De zeven zwarte tranen vertellen ons dat het in een cyclus van zeven keer om ons heen draait.

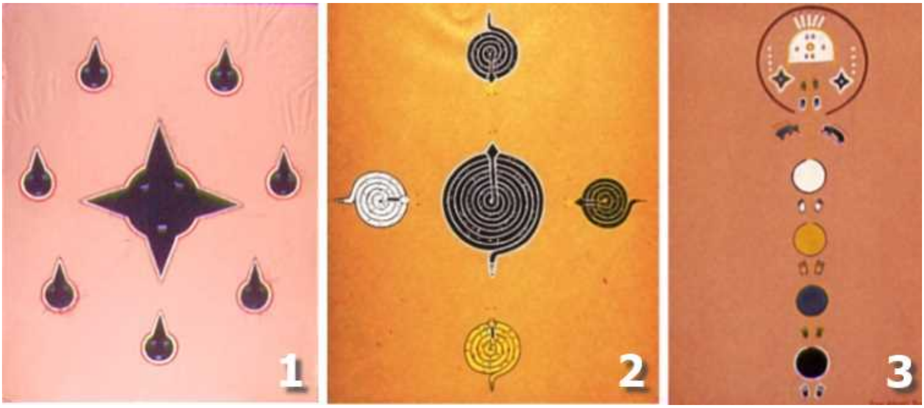

De opgerolde slangen (2) vertellen ons over de vijf beschavingen. Vier klein, één groot. Zij kunnen ook nog verwijzen naar de spiraalwolk die als eerste op grote afstand de nadering van Nibiru aankondigt.

Op afbeelding 3 geven de menselijke voetstappen aan hoe de cyclus verloopt. Bovenin draaien zij om.

Het is begrijpelijk dat een ramp zoals de zondvloed een diepe indruk maakt op de mensen en dat die verhalen generatie op generatie worden door verteld.

Maar niemand kan weten dat dit een regelmatig terugkerende ramp is en dat er daardoor een cyclus van beschavingen ontstaat die tot gevolg heeft dat vier beschavingen relatief kort leven en één beschaving veel langer.

De Navajo wisten dat dus wel.

-o-

De Navajo zandschildering van de baan van Nibiru bestaat ook in meerdere variaties.

Maar de belangrijkste informatie, de baan van de planeet over de staarttip en de neus van Canis Major (1) is identiek.

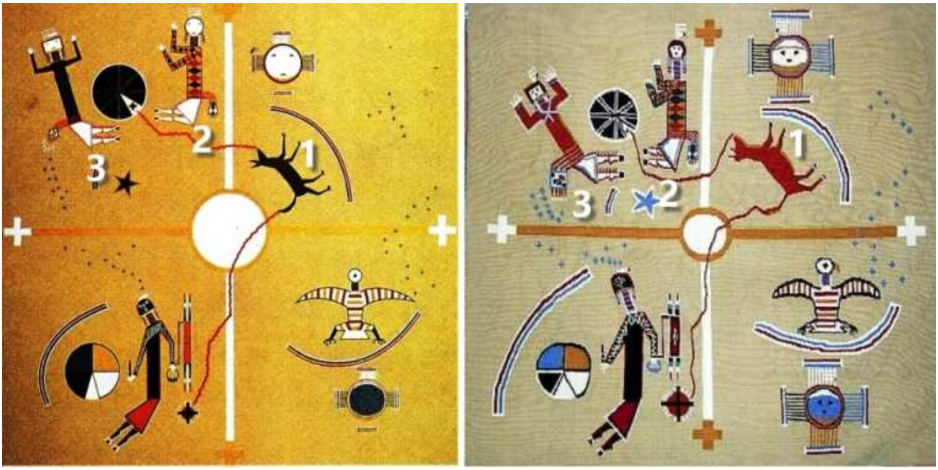

Net als het feit dat de baan dichter bij Orion (2) langs loopt dan langs Gemini (3).

De huidige generatie Navajo of Diné gelooft dat het maken van deze afbeeldingen een zieke patiënt kunnen helpen bij zijn genezing.

Zij hebben deze afbeeldingen al duizenden jaren in hun geheugen geprent en daarvoor moeten wij hen dankbaar zijn.

Namen

De naam Nibiru is bij veel mensen onbekend. Deze Sumerische naam is vooral bekend onder de lezers van de succesvolle boeken van Zecharia Sitchin.

En dat is de reden dat deze naam op wetenschappers dezelfde uitwerking heeft als een rode lap op een stier.

Zij ontkennen alles wat hij schrijft.

Sitchin vertelt in zijn eerste boek *"De 12de planeet"* niet alleen over de planeet Nibiru die rampen veroorzaakt op aarde, maar ook over de bewoners van die planeet die de aarde kolonialiseren en de mens hebben gecreëerd.

Maar ik durf te stellen dat iedereen wel een benaming van die planeet kent. Allereerst als de Negende planeet of Planeet X.

De planeet heet in andere streken onder meer: *Taiphoen of Huracán.*

Wij herkennen hier natuurlijk het woord tyfoon en orkaan, nu een benaming voor een zeer zware tropische storm.

Plinius schrijft in Naturalis historia 2 over *"Typhon, een komeet, gekronkeld als een spiraal"* die verwoestingen veroorzaakte.

Een draak, een mythisch beest dat vuur spuwt uit zijn bek of neusgaten, is ook een verwijzing naar Nibiru. Dat beest komen wij niet alleen in de Bijbel tegen, maar overal in Azië vinden wij de draak als

symbool. Vaak als agressief dier.

In China staat de draak symbool voor wind, regen en vloed.

Op deze foto uit Bangkok, Thailand, zien wij op het dak van een tempel twee draken naast een vurige rode bol, met daar recht onder een hoge golf van water.

Duidelijker kan de link niet gelegd worden tussen een draak, een rode planeet, vuur en een omhoog getrokken kolom van water.

Is de vreemde tong van de Maya god Chac (L), die wij vonden in Chitzén Itzá, ook bedoeld als een waterkolom?

In Mexico vinden wij nog een soortgelijke Azteekse waarschuwing voor een cyclus van vijf vloedgolven (R).

En er zijn afbeeldingen van een omhooglopende vloedgolf die mensen, dieren en zelfs de grond weg sleurt van een levensboom met vijf (1) en, in een andere versie van dezelfde tekening, zeven vruchten (2) zodat de wortels zichtbaar worden.

Hier wordt opnieuw verwezen naar de cyclus van zeven passages die vijf beschavingen veroorzaken.

Andere namen verwijzen naar de planeet of naar de zogenaamde 'strijd' tussen goden en sterren tijdens de passage.

Met de uitleg, alsof die ramp een oorlog was waarin een sterke vijand veel slachtoffers had gemaakt, werd de ramp voor de mensen begrijpelijk gemaakt.

Maar er is nog een derde aspect:

De passage is de overgang van één wereldperiode naar een andere. Die overgang veroorzaakt dood en verderf, maar daarna ontstaat er nieuw leven in een 'paradijselijke' nieuwe wereld.

Die overgang wordt in de mythes soms voorgesteld als een dubbel god. De één was de kwade die alles vernietigde, de ander de goede of oermoeder die nieuw leven op aarde bracht.

Al die mythische goden bestaan in elk werelddeel en hebben ontelbaar veel namen.

Hier een selectie van namen waarvan wij er vast wel een paar herkennen: *Phaëton; Zeus; Nemesis; Ragnarok; Wodan; Donar; Seth; Ra; Isis; Tistrya; Astarte; Ishtar; Visjnoe; Shiva; Kali; Indra; Goela; Wolfsjung; Marduk; Kukulcán; Quetzalcoatl; Tonatiuh; Garuda. Lucifer.*

Angst voor dit verschrikkelijke natuurverschijnsel is de kern van verschillende religies.

Het hakenkruis

Als wij nog eens goed kijken naar de NASA/ESA foto van de op elkaar gebotste hemellichamen, dan zien wij dat de bovenste poot van het kruis naar achteren lijkt te buigen (1). De rechter poot buigt naar

beneden toe (2). Alsof het haakjes zijn.

Zo kunnen de brokstukken van een botsing van twee hemellichamen er dus uit gaan zien.

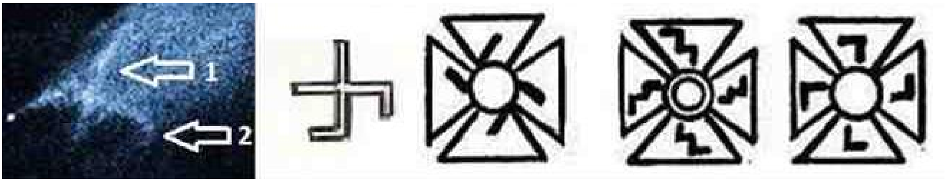

De brokstukken in een kruisvorm rond Nibiru moeten ook zulke afbuigingen kennen, want wereldwijd vinden wij schetsen van het vierkante kruis met een uitwaaierend uiteinde en ook met duidelijke gebogen aanhangsels.

De reden van al die variaties is verklaarbaar.

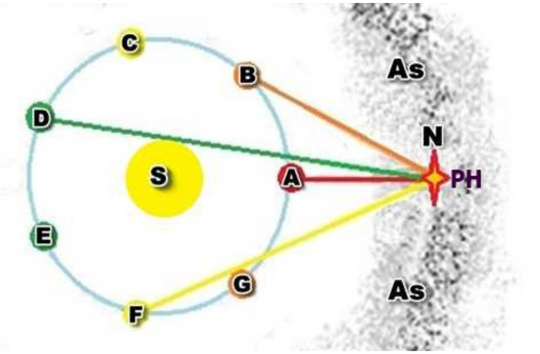

Op deze eenvoudige schets zien wij de omloopbaan van de Aarde om de zon (S) en het perihelium (PH) waar de planeet Nibiru (N) door de asteroïdengordel (As) omhoog komt.

Bij de fatale passage A en de passages D en E, zien wij de planeet Nibiru, zo goed als recht van voren, als een kruis.

Maar bij de passages B,C,F en G ziet men die planeet meer van opzij, onder een hoek van ongeveer 30º. Dan krijgt het kruis, door de naar achteren gebogen haakjes, een andere vorm. Het kan er dan uitzien als een hakenkruis.

Voor velen is dit nog steeds een onaangenaam symbool, omdat het doet denken aan de verschrikkingen die in de Tweede Wereldoorlog door Duitse Nazi's zijn begaan, maar het is niet weg te denken uit de

geschiedenis van de mensheid.

Zo vinden wij het onder meer op de de voetafdruk van Buddha.

Opvallend daarbij is dat er twee versies bestaan. Met de extensies linksom en rechtsom. En van welke kant je het ook bekijkt, de swastika's worden groter, draaien in het midden om en worden dan weer kleiner.

Wat betekent dit?

De Etrusken kunnen ons daar meer over vertellen. Zij leefden lang geleden in Italië, net ten noorden van Rome. Men denkt dat zij een band hadden met Atlantis.

Plato vertelt in *Timaeus*:

"*(…) de mensen van Atlantis hadden de delen van Libië ondergeschikt gemaakt binnen de zuilen van Heracles zo ver als Egypte, en van Europa zo ver als Tyrrhenia".* (het hedendaagse Etrurië)

De Atlantiërs waren dus bezig om Zuid-Europa en Noord-Afrika te veroveren. Tijdens of kort na die strijd is Atlantis onder de golven verdwenen.

Inscripties op de muren van Medinet Habu, de tempel van farao Ramses III, vertellen hoe de Atlantiaanse indringers van Egypte werden vernietigd:

"De vallende ster was verschrikkelijk in zijn achtervolging van hen," voordat hun eiland door de zee werd verzwolgen.

Deze *"vallende ster',* was ongetwijfeld de planeet Nibiru, want geen komeet of asteroïde kan zo'n zware ramp veroorzaakt hebben.

En die 'ster' bewoog zich vanuit Egypte gezien in de richting van Atlantis, naar het westen dus.

De Atlantiërs die ergens tussen Portugal, Spanje en Griekenland en in Noord-Afrika nog aanwezig waren, hebben zich gevestigd in een gebied waar zij ongeveer zijn gestrand,

Zij leefden sindsdien onder meer in Italië, even ten Noorden van Rome en werden Etrusken genoemd.

De Etruskische waarzegger Voclanius wist te melden dat de passage van de 'komeet' in 44 BCE een nieuw wereldperiode inluidde.

De Etrusken waren dus op de hoogte van de cyclus van Nibiru en wisten dat hij binnen afzienbare tijd terug zou komen. Zij waren daar doodsbang voor. Logisch als je moederland door een Nibiru passage onder de golven verdwenen is en als je weet dat die planeet weer langs gaat komen.

Zij wisten kennelijk niet dat de komende passage geen gevaar opleverde. Uit schilderingen, die wij vinden in hun stevige schuilkelders

of grafkelders, kunnen wij opmaken dat zij losbandige feesten vierden uit angst voor een monster dat hen het leven zou gaan kosten.

In Rome is een museum, Villa Giulia waar diverse zaken van de Etrusken zijn te zien.

Zoals een foto van deze vaas die, zwaar beschadigd, in een ander museum staat.

Het is een verslag van een scheepsramp zegt men.

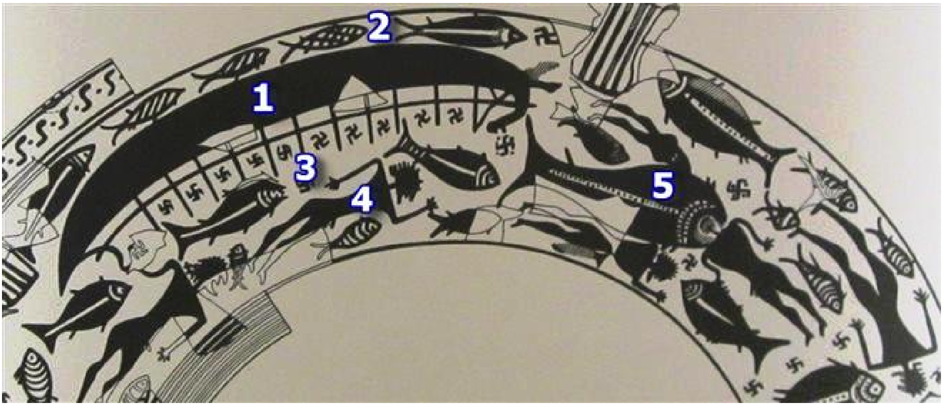

Dat wordt gesymboliseerd door een omgeslagen boot die als een donkere wolk boven de gebeurtenissen hangt.(1)

De meeste vissen zwemmen naar rechts, (2) dus wij mogen aannemen dat de volgorde van gebeurtenissen ook van links naar rechts is.

Op de uitvergroting zien wij het hakenkruissymbool veranderen van haakje bovenaan rechtsom naar haakje bovenaan linksom. In het midden is een omslagpunt (6).

Dit is een zeldzame afbeelding van de verandering van het hakenkruis.

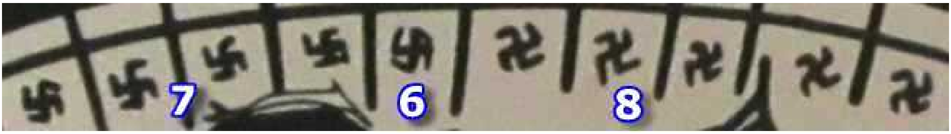

Zo zagen de mensen, tijdens een passage, de vorm van de planeet Nibiru veranderen. Die planeet kwam uit het zuiden, scheerde langs de aarde heen naar het noorden en verdween weer in het donkere heelal.

Als Nibiru nadert betekent dat gevaar, dood en verderf. De Nazi's hebben dus het juiste symbool gekozen (7).

Als Nibiru gepasseerd is kan men rekenen op een lang leven in een 'paradijselijke' nieuwe wereld. Dus haakjes naar links kan geluk, voorspoed en vruchtbaarheid betekenen (8).

Op de grote foto hiervoor, zien wij onder deze symbolen dat de mensen in het water terecht komen, eerst nog zwemmen (4) en dan

verdrinken en door grote vissen worden opgegeten (5).

Dit is geen ooggetuigenverslag van zomaar een scheepsongeluk, zoals het museum ons wil doen geloven, maar van een Nibiru passage die een vloed veroorzaakt.

In het Etruskisch museum van Tarquinia, Italië, vinden wij ook afbeeldingen van deze omdraaiing (2) afgebeeld op diverse vazen.

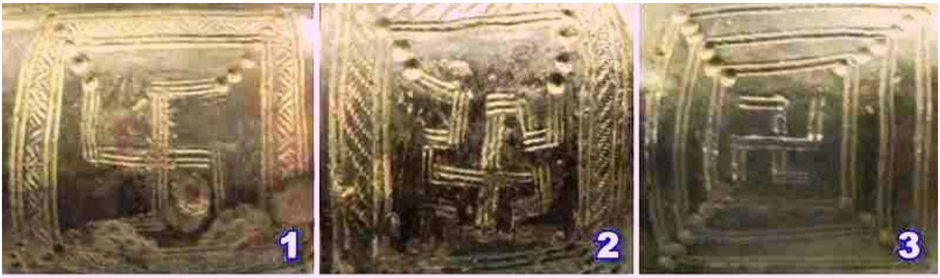

De vierkanten rond het hakenkruis (3) geven aan dat de grootte ervan verandert.

In India en andere Aziatische landen zien wij het omgekeerde hakenkruis vaak weergegeven. Het is daar het symbool voor voorspoed en geluk.

Zoals op deze afbeeldingen uit Bali, Indonesië.

Links (1) zien wij dat het hakenkruis het centrum is van een Nibiru symbool.

En in het midden (2), een combinatie met het symbool dat refereert aan de opkomst en ondergang van beschavingen. De cirkel verwijst naar een cyclus.

Afbeelding 3 is een afbeelding uit het Wereldmuseum in Rotterdam van een boeddhistisch wandkleed met een omcirkeld Nibiru symbool waarvan het centrum wordt gevormd door de al eerder afgebeelde vijf krullen waaronder de bredere gouden krul.

Zij verwijzen naar de vier korte en de lang levende beschaving.

In de uiterste hoeken zien wij het hakenkruis.

Dit zijn duidelijke bevestigingen van het verband tussen het hakenkruis, Nibiru en de cyclus van wereldperiodes.

Opnieuw is onzichtbare informatie zichtbaar gemaakt.

De onzichtbare planeet

Dit is een op 31 december 1983 in meerdere bladen geplaatst krantenartikel zoals in de Washington Post:

Mystery Heavenly Body Discovered, a front page story

A heavenly body possibly as large as the giant planet Jupiter and possibly so close to Earth that it would be part of this solar system has been found in the direction of the constellation Orion (...)

"*All I can tell you is that we don't know what it is,"* Dr. Gerry Neugebauer, IRAS chief scientist (…) said in an interview. *The most fascinating explanation of this mystery body, which is so cold it casts no light and has never been seen by optical telescopes on Earth or in space, is that it is a giant gaseous planet, as large as Jupiter and as close to Earth as 50 billion miles.*

While that may seem like a great distance in earthbound terms, it is a stone's throw in cosmological terms, so close in fact that it would be the nearest heavenly body to Earth beyond the outermost planet Pluto. (…) The second observation took place six months after the first and suggested the mystery body had not moved from its spot in the sky near the western edge of the constellation Orion in that time. (…)"

Een korte samenvatting van dit persbericht:

De IRAS satelliet heeft een mysterieus 'gasachtig' hemellichaam ontdekt op 'slechts' 80 miljard kilometer van de aarde, dat mogelijk deel uitmaakt van ons zonnestelsel. Het is zo groot als Jupiter.

Met optische telescopen is de planeet vanaf de aarde, maar ook in de ruimte, niet te zien omdat het weinig licht reflecteert.

Alle genoemde factoren bevestigen onze kennis over Nibiru en dit is recent weer bevestigd met de ontdekking van een Super Aarde.

Dit artikel is enkele dagen erna tegengesproken.

Astronomen en organisaties als de NASA ontkennen het bestaan van Nibiru, omdat de planeet onzichtbaar is.

En dat is nou precies wat in oude boeken en legendes wordt verteld.

De Romeinse schrijver Lucius Annaeus Seneca zegt dat er zichtbare en onzichtbare planeten zijn. De laatste zijn alleen zichtbaar als zij het uiterste van hun baan bereiken.

In de Erra Epos, een gedicht uit Sumerië wordt Marduk 'de Verborgene' genoemd. In de lucht was hij onzichtbaar omdat hij ver weg in de hemel is. (Marduk is één van de vele namen voor Nibiru.

Hemel en heelal zijn vaak synoniem).

Aten, een Egyptische godheid, was de *"ster van miljoenen jaren"*, net als Ra of Marduk. Onzichtbaar, of: ver weg in de hemel, of: aan de achterzijde van de horizon.

De tempels in Karnak, Egypte, zijn gewijd aan Amon, de onzichtbare.

De Hopi indianen spreken over een ster die ver verwijderd is en onzichtbaar.

In de Bijbel spreken de psalmen van Job over een onzichtbare hemelse Heer die in de hoogste hemel een circuit heeft afgebakend.

Plinius verteld in Naturalis historia II: *"Sommigen geloofden dat deze 'sterren' eeuwigdurend rond gingen, maar onzichtbaar, tenzij zij door de zon verlicht werden".*

Er zijn dus veel verwijzingen naar een onzichtbare 'ster' die af en toe wel zichtbaar is als hij dicht bij de zon is.
Die vele namen zijn verwarrend, maar het is natuurlijk veel logischer dat het om één 'onzichtbare ster' gaat die in verschillende talen en tijdperken onder diverse namen bekend is geraakt, dan dat er meerdere onzichtbare hemellichamen zijn die iets met de aarde te maken hebben.

En het is dan ook net zo logisch dat de nu nog onzichtbare planeet Negen of X alleen maar Nibiru kan zijn.

Er zijn ook oude aanwijzingen in welke richting die planeet zich zou bevinden.

In het jaar 44 BCE was de planeet dicht bij de zon en de andere planeten.

Hij is in de richting iets ten westen van Orion verdwenen.

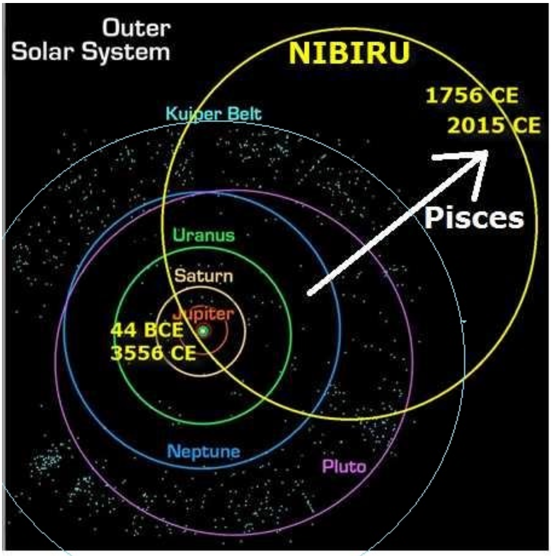

Dat wordt gezegd in het persbericht over de IRAS satelliet, maar ook de Navajo tekening van ons zonnestelsel laat zien dat hij in de richting net ten westen van *Orion* het heelal in verdwijnt. Die feiten kloppen met elkaar.

Nibiru is nu net over de helft van zijn excentrische baan, dus veel verder van ons weg dan welke andere planeet ook.

Het IRAS bericht spreekt over een afstand van 80 miljard kilometer. Nibiru bevindt zich nu dus buiten de Kuiper Gordel (Belt).

Daar zou zich een *Giant Planet* kunnen bevinden die 10x de grote van de Aarde heeft.

De waarschuwingen van de Azteken en Taoïsten wijzen naar een plek iets ten oosten van het sterrenbeeld Vissen (Pisces). In die richting zou Nibiru zich nu ongeveer kunnen bevinden.

In het jaar 3556 CE komt Nibiru weer terug.

Volgens een Guyaanse legende verschijnt Nibiru uit de richting van de Pleiaden, ook wel Zevengesternte genoemd.

De Cherokee indianen noemen de Pleiaden, *"waarvan er één met een vurige staart op Aarde viel".*

Een aanvullende aanwijzing vinden wij in de Joodse Talmoed:

"Omdat de Heilige (...) een zondvloed over de Wereld wenste te brengen, nam Hij twee sterren van de Pleiaden."

Dit kan alleen betekenen dat die twee sterren vanaf de aarde tijdelijk niet meer zichtbaar waren omdat zij door Nibiru met zijn stofwolk werden afgedekt.

Gelukkig hebben wij een paar mooie afbeeldingen die verwijzen naar deze gebeurtenis. Linksboven zien wij de zeven sterren van de Pleiaden (1). Uit die richting komend, zien wij een steeds groter wordende Nibiru afgebeeld (2), die vlak langs de Aarde scheert (3) en zijn baan vervolgt.

De maansikkel verwijst naar de planeet Aarde.

Door de maan onderscheidt de Aarde zich van de planeten zonder maan, net zoals de planeet Saturnus herkenbaar is door zijn ringen. De andere planeten hebben geen kenmerkend symbool.

Over de betekenis van de menselijke figuur later meer.

Een andere afbeelding, te vinden in het Vorderasiatisches Museum in Berlijn, toont diezelfde informatie.

In een grote boog (1), komend van de Pleiaden (2), vlak langs de Aarde (3) komt de planeet Nibiru (4) voorbij.

Door die gebeurtenis sterven er mensen (5). Anderen schrikken, maar overleven (6).

(Het museum geeft een heel andere uitleg van deze afbeelding).

Een afbeelding uit het Ashmolean museum in Oxford toont nog meer informatie over deze gebeurtenis.

Nibiru komt vanuit de richting van het sterrenbeeld Vissen (L), via de Pleiaden langs de Aarde.

De planeet zal ruim 1.500 jaar lang steeds sneller op ons afkomen. Maar van die volgende passage hebben wij op aarde nauwelijks last.

-o-

Hoe is het mogelijk dat die planeet nu nog steeds onzichtbaar is?

De planeet Nibiru ziet er niet uit als een mooie schone bol zoals wij de maan en al de planeten en sterren zien. De planeet is omringd door een cluster van stof, klei en asteroïden met een diameter van misschien wel 1050 miljoen kilometer.

Want zelfs toen de aarde in het jaar 44 BCE ver weg stond van het perihelium, positie D, verduisterde het stof onze dampkring en liet

meetbare sporen achter in de ijslagen van Groenland.

Door dat stof is de planeet voorlopig nog onzichtbaar, of hij wordt gezien als een gasachtig object of meteorietenwolk, maar wordt niet herkend als planeet.

Misschien is de eerder vertoonde spiraalwolk LL Pegasi wel Nibiru. Met de infrarood camera van de IRAS satelliet werd hij in 1983 waargenomen, want die spiraalwolk heeft een IRAS nummer gekregen (IRAS 23166 +1655) En hij bevindt zich aan de oostelijke kant van het sterrenbeeld Vissen!

Het is goed mogelijk dat deze planeet inmiddels met een 1000 x hogere resolutie in kaart is gebracht door een nieuwere generatie infrarood satellieten zoals de Japanse Akari satelliet.

Maar overheden of ruimtevaartorganisaties kunnen besloten hebben om niet te wijzen op het bestaan van Nibiru om paniek te voorkomen.

Als je namelijk niet weet wanneer die schijnbaar stilstaande planeet weer langs komt en niet weet dat er een variatie in de rampen bestaat, dan is het beter om te zwijgen.

Nu wij met vrij grote zekerheid het patroon van de passages hebben kunnen vaststellen, weten wij dat een volgende passage geen schade aan zal richten.

Nu is er meer aanleiding om de feiten bekend te maken om voortdurend opduikende rampverhalen te kunnen weerleggen.

Dan kunnen wij ook eindelijk beginnen om de signalen uit ons verleden goed te interpreteren.

Wie weet wat wij dan nog zullen vinden.

Onze realiteit

In het jaar 1969 zijn de eerste Amerikaanse ruimtevaarders op de Maan geland. Binnen 20 jaar nadat men serieus met ruimtevaart was begonnen werd dit resultaat al bereikt. Dat kwam vooral omdat er een

competitie was tussen de Amerikanen en de Russen om als eerste een mens op de maan te laten rondlopen.

Daarna zijn er nog enkele vluchten geweest, maar men is er mee opgehouden omdat het veel geld kostte en weinig opbracht.

Stel dat wij zouden weten dat er op de maan *Tantalium* voor het oprapen ligt. Tantalium is een zeldzaam, dus duur materiaal dat zeer hittebestendig is en het wordt gebruikt in elektronische apparaten zoals de smartphones en computers.

Als wij op een economisch verantwoorde wijze in staat zouden zijn om die grondstof op de maan te delven, zouden wij dat dan niet doen?

Stel dat wij over 50 jaar in staat zijn om sneller en goedkoper de ruimte in te trekken.

Wij zouden in die tijd over veel meer informatie beschikken dan nu en zouden op de hoogte zijn van veel meer planetenstelsels die bewoonbaar kunnen zijn.

Want alleen al in de maand september van 2011 zijn er meer dan 50 nieuwe planeten ontdekt. En een paar maanden later blijken dat er opeens 10.000.000.000 te zijn.

In Januari 2013 wordt gesteld dat alle 17 miljard sterren minstens één planeet kennen die vergelijkbaar is met de Aarde!

Is het dan niet logisch dat wij op onderzoek uit gaan?

Als onze techniek vooruit gaat en wij sneller en verder de ruimte in kunnen trekken en ergens een planeet met levensvormen ontdekken, zouden wij dan niet proberen om op een dergelijke planeet te landen?

Deze situatie is heel goed vergelijkbaar met wat wij op aarde hebben gedaan in de 15de , 16de en 17de eeuw. De mannen die toen in hun kleine zeilschepen de oceanen bevoeren, terwijl de meesten nog dachten dat de aarde plat was, hebben met gevaar voor eigen leven overal de eilanden en continenten in kaart gebracht en contact gelegd met de lokale bevolkingen.

Men is in staat geweest om onderling te communiceren en er ontstond meteen ruilhandel.

Interessante gebieden werden gekoloniseerd, bezet zeggen wij nu en men begon de primitieve bevolking op te voeden naar onze wetten, infrastructuur op te bouwen, beplantingen en irrigatie te regelen om voedsel te verbouwen.

En men maakte gebruik van de meest benaderbare en leergierige stammen. Die werden uitverkoren om andere stammen te controleren, te overheersen of desnoods uit te roeien.

Op die manier beschikte men ook over eindeloos veel goedkope bedienden, sorry, slaven.

Dit alles werd mede mogelijk gemaakt dankzij onze vuurwapens.

Als slagroom op de taart werd de bevolking bekeerd tot het geloof in die ene Almachtige God. Soms door de katholieken, soms door de protestanten.

En passant worden alle plaatselijke 'heidense' boeken en voorwerpen van de primitieve bevolking vernietigd, of als ze van goud waren, gewoon gejat.

De kolonisten hebben zich dus lang niet allemaal netjes gedragen tegen de lokale bevolking en hebben duidelijk ook misdaden tegen de menselijkheid gepleegd.

Denk maar eens aan de daden van *Jan Pieterszoon Coen* in het voormalige *Nederlands-Indië*.

Door middel van forten, die veelal uitgroeiden tot steden, werden die kolonies verdedigd tegen de andere kapers op de kust, de Spanjaarden, Fransen, Engelsen of Portugezen, die allen uit waren op makkelijk gewin.

Na honderden jaren waren er steeds meer goed opgeleide inheemse mensen en mede door de Tweede Wereldoorlog besloten de diverse grootmachten, met grote tegenzin maar onder dwang van andere landen, dat de kolonies aan de inheemse bevolking moesten worden overgedragen.

Er is nu geen Nederlander meer die in Indonesië iets te vertellen heeft. En geen Engelsman in India of Zuid-Afrika, of een Spanjaard in Zuid-Amerika.

Datzelfde gaat gebeuren als wij in staat zijn om verder de ruimte in te trekken. Interessante planeten zullen bezocht gaan worden door Amerikanen, Russen, Chinezen en Indiërs om maar een paar mogelijkheden op te noemen. Maar natuurlijk ook door reizigers van andere planeten dan de aarde. Er is dus niets nieuws onder de zon.

In diverse Tv-series en speelfilms zijn er al zeer uiteenlopende scenario's verfilmd. De 3-D film *'Avatar'* geeft precies de situatie weer die ik hierboven heb beschreven.

Een paar andere filmtitels over ruimteavonturen zijn:*" ET", "Star Wars", "Alien", "Total Recall", "Starship Troopers"* en *"Arrival"*.

Wij zijn al heel wat jaartjes aan een galactische wereld gewend, tenminste in boeken, op TV en door bioscoopfilms.

Als de mensheid door wereldwijde rampen, die om de 3.600 jaar optreden, niet telkens in haar ontwikkeling teruggeworpen zou zijn, dan waren wij nu al lang op het punt van de galactische ontdekkingsreizen.

En waarschijnlijk zouden wij een ontdekte en bewoonbare planeet proberen te kolonialiseren.

Bewoners van andere planeten hebben zich wel ongestoord kunnen ontwikkelen en die zijn dus veel verder dan wij nu. En er zijn minstens 17.000.000.000 bewoonbare planeten bij ons 'in de buurt'.

De aarde is nu eenmaal niet het middelpunt van het heelal.

De Mars missie

Er zijn vergevorderde plannen voor een missie naar de planeet Mars. Als wij de Aarde onleefbaar hebben gemaakt, zouden wij daar opnieuw kunnen beginnen.

Misschien moeten de bedenkers nog eens goed nadenken, want op de planeet Mars is ons geen lang leven gegund.

Wij zien hier een afbeelding van het programma Solar System Scope met de planeten zoals zij stonden op 25 juli 44 BCE.

Dat was in de week dat Nibiru in Rome is gezien.

Dit is ons zonnestelsel met de planeten op de exacte plek ongeveer in die periode. (De afbeelding is niet op schaal) Nibiru is toegevoegd in lijn met positie A.

Toen stond de aarde op positie D en werd er hier geen enkele schade aangericht.

Maar de planeet Mars stond toen dicht bij het punt, waar Nibiru passeert. Die kleine planeet moet toen verschrikkelijk te lijden hebben gehad.

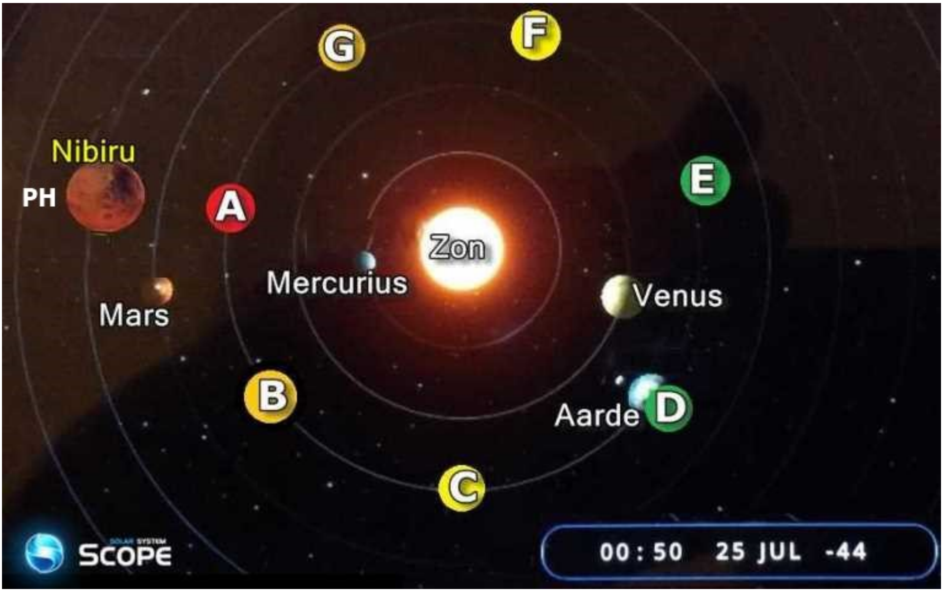

De baan van Mars ligt, in het slechtste geval, slechts 150 miljoen kilometers van dat punt af. Het had dus nog erger kunnen zijn, maar de sporen die Nibiru heeft achtergelaten zijn duidelijk zichtbaar.

De planeet ziet er volledig uitgedroogd uit.

Bij het maken van plannen voor de Mars missie, zou ik dit gegeven ernstig in overweging nemen want bij de volgende passage in het jaar 3556 CE is de Aarde opnieuw veilig op positie E maar waar staat dan de planeet Mars?

Volgens onze berekeningen is de planeet Mars bij een volgende passage van Nibiru slechts een klein beetje verschoven.

Wij weten niet of hij dichter naar het perihelium toe schuift of verder weg.

Als de planeet Mars bijna exact tegenover het perihelium ligt, zoals de Aarde in positie A, dan staat die planeet 70 miljoen kilometer dichterbij Nibiru dan onze planeet.

Als wij in overweging nemen dat op onze planeet het water *“tot boven de hoogste bergen”* wordt opgetrokken door de aantrekkingskracht van

Nibiru dan is het goed denkbaar dat op Mars het ooit aanwezige water tijdens een passage helemaal van die planeet is weggezogen.
De mensheid kan zich dus beter richten op het behouden van onze planeet Aarde dan op het stichten van een alternatieve beschaving op de planeet Mars.

Vorige Beschavingen

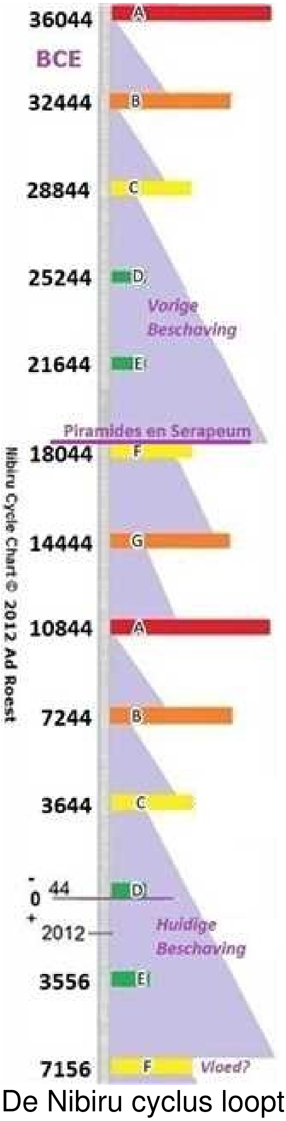

De Nibiru cyclus loopt naar het verleden en de toekomst een onbekend aantal cycli door.

Wij zien hier een uitgebreidere versie van de Nibiru Cyclus Tabel met daarop aangegeven de jaartallen wanneer er een Nibiru passage is geweest.

De letters komen overeen met de posities van de aarde op de afbeelding van de planeten met Nibiru.

De zwaarste ramp A is zeer waarschijnlijk de ramp die wij kennen als de apocalyps of *"Het einde der tijden".*

Recent onderzoek van de ijslaag op Groenland stelt vast dat er in

10.880 BCE een '*space impact*' geweest moet zijn. Dat is wel erg dicht in de buurt van de rode Nibiru passage die volgens deze tijdlijn in 10844 BCE plaatsgevonden heeft.

Nog dichterbij is een berekening, volgens de C-14 methode, van een omgewaaid oerbos in Leusden. Die komt uit op 10.850 BCE!

Beide onderzoeksresultaten zijn schattingen die zeer dicht in de buurt komen van deze tijdlijn.

In het jaar 7.244 BCE heeft waarschijnlijk de ramp die wij kennen als de Zondvloed plaatsgevonden.

Een mindere ramp heeft in het jaar 3.644 BCE plaatsgevonden.

In 44 BCE was er een passage die nauwelijks schade aanrichtte, rond het jaar 3556 CE komt er een dergelijke milde passage.

Pas rond het jaar 7156 CE komt de volgende echte ramp.

De kringloop op aarde is een periode van 25.200 jaar waarvan er 10.800 nauwelijks worden gestoord door de passages.

De vijf rampen F-G-A-B-C passeren in een tijdsbestek van 14.400 jaar. Dit zou je ook een cyclus kunnen noemen.

Plato bevestigt deze theorie:

“*De herinnering eraan bleef bewaard dankzij onze vroegste voorouders die (...) direct na het eindigen van de vorige cyclus leefden”.*

Hij bevestigt hier ook nog dat er voor zijn tijd (~400 BCE), een einde is gekomen aan de cyclus van rampen.

In de vier ‘korte’ periodes van 3.600 jaar tussen die rampen kon de bevolking zich ontwikkelen tot het niveau zoals wij dat kennen van de Griekse en Romeinse beschaving aan het begin van onze jaartelling.

Nu leven wij in het midden van een lange rustige periode en kunnen ons veel verder ontwikkelen, net als de *Vorige Beschaving* 25.200 jaar geleden en nog vroegere beschavingen telkens 25.200 jaar daarvoor al.

Maar iedere keer wordt de opgebouwde beschaving en kennis bijna volledig weggevaagd door de vijf opeenvolgende rampen en onder vijf lagen verharde modder begraven.

Dat is helaas het lot van onze planeet en zijn bewoners.

-o-

Een ieder die de geschiedenis tracht te begrijpen maar deze cyclus van rampen en beschavingen niet kent, tast volledig in het duister.

Vanuit het heden terugkijkend, zijn er vier primitieve beschavingen geweest. Zij zijn allen onder een laag modder begraven. De vierde dus onder 4 lagen modder.

Daarvoor bestond er een hoog ontwikkelde *Vorige Beschaving* die sommige heel grote gebouwen hebben geconstrueerd zoals wij die nu vinden in Egypte, Meso-Amerika en ook in andere delen van de wereld.

Deze oudste constructies hebben vaak een zo hoog mogelijke piramidevorm omdat men wist dat de komende rampen vijf modderlagen zouden leggen over het aardoppervlak.

Zolang de punt van het gebouw boven de komende vijf lagen modder uit stak, zou het ooit wel ontdekt worden.

Gedurende de latere primitieve beschavingen zijn er pogingen gedaan om zulke gebouwen na te maken, maar dat was onmogelijk zonder high-tech apparatuur. Daardoor zijn er meerdere veel minderwaardige constructies verrezen.

De meest geavanceerde constructies zijn dus de oudste.

De mensen die na de laatste ramp leefden zijn ook nog een primitieve beschaving geweest. Pas in ons tijdperk, eigenlijk pas de laatste 500 jaar, is de kennis spectaculair toegenomen.

-o-

Dus 25.200 jaar geleden, in de vorige rustige periode, leefden er mensen op de aarde die vergelijkbaar waren met ons, nu, in deze tijd. Het volgende is een mogelijk scenario van de ontwikkeling. Net als nu waren er gedeeltes op aarde die beter ontwikkeld waren of dunner bevolkt.

Het verschil tussen arm en rijk zal er ook geweest zijn net als de zorgen om het milieu en de tomeloze groei van de wereldbevolking.

Er waren toen nog twee continenten meer op de aarde. In de huidige Atlantische oceaan lag het eiland Atlantis (1) en in wat wij nu de Stille Oceaan noemen lag nog het continent Lemuria of Hiva (2)

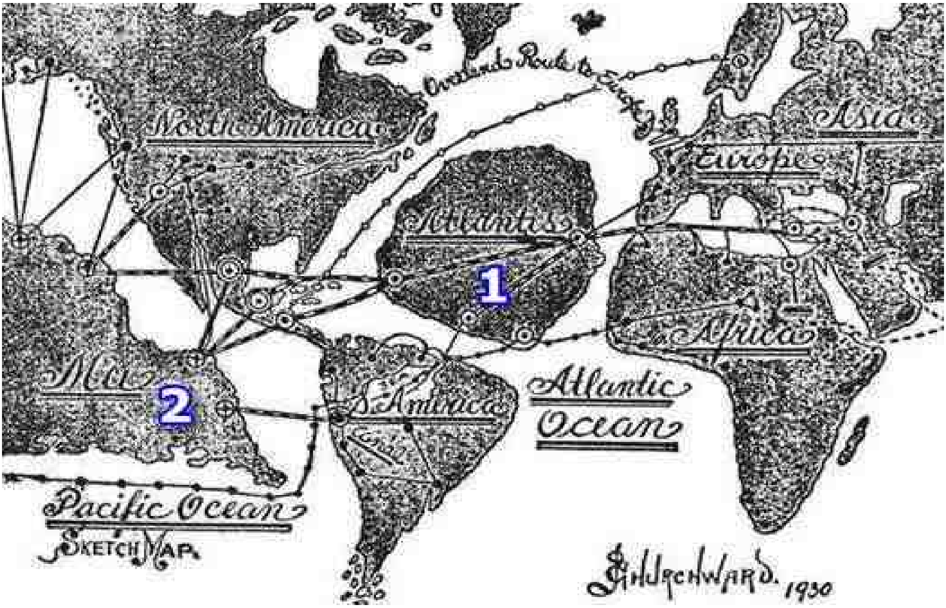

Deze tekening is van James Churchward (1851-1936) die een groot deel van zijn leven onderzoek heeft gedaan naar de oudste geschiedenis.

Het verhaal over Atlantis kennen wij tot voor kort alleen dank zij de Griekse schrijver Plato, die in zijn dialogen *Critias* en *Timaeus* daarover berichtte.

Maar er is een tweede bron die vertelt over Atlantis.

In 1969 besloten een 50-tal Hopi stamoudsten om hun herinneringen op een geluidsband op te nemen. De Hopi zijn één van de 567 Noord-Amerikaanse indianenstammen.

Die bandopnames zijn in1992 uitgeschreven en tot een boek verwerkt dat een ongelooflijk interessante geschiedenis vertelt.

(The History of the Hopi From Their Origins In Lemuria) (De geschiedenis van de Hopi vanaf hun oorsprong in Lemuria)

De Hopi vertellen dat zij zo'n 30.000 jaar geleden woonden op het continent Lemuria of Mu in de Stille Oceaan (2).

Zij maakten dus deel uit van de *Vorige Beschaving*.

Dat continent Lemuria bestond uit drie delen die langzaam onderwater verdwenen.

Maar voordat dat gebeurde waren zij in oorlog met Atlantis!

De beschrijving van de middelen waarmee de oorlog werd gevoerd horen eerder thuis in een sciencefiction boek dan in een geschiedenis boek. Zij spreken over straalwapens en afweermiddelen als een ondoordringbaar scherm. De Hopi hebben die strijd niet verloren.

Ook zij vertellen dat Atlantis in één dag onder water is verdwenen.

Na het zinken van sommige delen van Lemuria zijn de Hopi

gemigreerd naar Zuid-Amerika. Per boot en door de lucht!

Zij hebben duizenden jaren door Zuid-, Midden- en Noord-Amerka gedwaald en overal grote stenen bouwwerken achtergelaten. Niet op willekeurige plekken, maar in een plan dat overeenkomt met 23 sterrenbeelden!

Dit is ontdekt door de 15-jarige William Gadoury uit Canada.

De Hopi zeggen dat zij de voorouders van de Maya zijn.

Op Paaseiland bestaat ook een legende die vertelt dat een koning van Lemuria met enkele onderdanen per prauw Paaseiland wist te bereiken. Hij was gevlucht van zijn zinkende continent.

Deze verhalen van de Hopi zijn een belangrijk puzzelstuk van onze puzzel van het verleden.

-o-

Een deel van de aarde zag er anders uit zo'n 25.000 jaar geleden.

Het Andesgebergte was toen nog lager dan nu. Het gebied waar nu de Amazonerivier stroomt, was een binnenzee met verbindingen naar beide zijden van Zuid-Amerika (CvA). Ook op andere plekken op aarde was het anders.

Wij kunnen bedenken dat ondanks de gebruikelijke natuurrampen en oorlogen de bevolking zich verder kon ontplooien.

Ook zij begonnen net te begrijpen hoe de cyclus van wereldperiodes en rampen in elkaar stak. Vooral door de vondst van oude afbeeldingen.

Men begreep dat de volgende passage van Nibiru, in het jaar 21.644 BCE, geen ernstige schade zou opleveren.

Het schouwspel van die passerende planeet moet indrukwekkend en beangstigend zijn geweest, mede omdat de planeet 's- nachts, ruim vóór zonsopgang, al te zien was.

Het door de grote planeet gereflecteerde zonlicht was zo fel dat het leek alsof het een tweede zon was

De wereldbevolking ontwikkelde zich verder en moest aan veel problemen het hoofd bieden. Vooral de enorme bevolkingsgroei was lange tijd het hoofdprobleem.

De jongste cyclus van rampen begon in 18.044 BCE. Toen kwam die planeet Nibiru weer dichter voorbij waardoor de hoog ontwikkelde *Vorige Beschaving* hard werd getroffen.

Zij wisten dat en wanneer het zou gaan gebeuren.

Hoewel veel aardbewoners de oude verhalen niet geloofden hebben zij ‘overlevingsplaatsen’ gebouwd om de verschrikkelijke week van de passage met vloedgolven en de regen van meteorieten te overleven.

Zij zullen ook beveiligde plekken hebben gebouwd om zo veel mogelijke diersoorten te helpen overleven.

Vooral die dieren die de mensen tot voedsel dienden en die het zware werk konden doen.

Omdat te doen op een houten boot, die door de monsterlijke watervloeden en de stormen binnen korte tijd kapotgeslagen zou zijn, is ongeveer de slechtst denkbare optie voor een dergelijke reddingsactie.

Een versterkte stal hoog in de bergen lijkt mij een betere optie. Zoals in Machu Picchu in Peru?

Extra voordeel: Door de grote hoogte ligt het gebied vaak in de mist. Hierdoor is drinkwater eenvoudig op te vangen.

Zij hebben opslagplaatsen gebouwd voor granen en gewassen. Immers, de ramp vernielt alle oogsten van de wereld.

Men had dus pootgoed nodig om zo spoedig mogelijk daarna weer voedsel te kunnen verbouwen.

Het Serapeum in Sakkara, Egypte, is daar een prachtig voorbeeld van.

Wij zijn er stellig van overtuigd dat er in het Serapeum nooit een ‘heilige stier’ in één van de 25 prachtige sarcofagen gelegen heeft, zoals Egyptologen nu vertellen.

Dat idee is alleen maar ontstaan omdat de sarcofagen veel te groot waren om een mens te bevatten (1). Dan moest er wel zoiets als een paard of stier in gelegen hebben.

En die moest dan natuurlijk wel ‘heilig’ zijn geweest om op deze manier begraven te worden. Maar er zijn nooit botten van gevonden.

Er is in deze ongelooflijk nauwkeurig geconstrueerde sarcofagen alleen wat bitumen gevonden en wat graankorrels.

Deze sarcofagen waren voor een belangrijker doel gemaakt.

In het Serapeum lagen granen, zaden en pootgoed veilig, misschien wel voor 100 jaar, opgeslagen in deze unieke granieten ‘conservenblikken’.

Lucht- en waterdicht, onder de grond, dus zo koel mogelijk, beschermd tegen meteorieten, water en vuur. Het kon zelfs een langdurige overstroming doorstaan.

Door de perfect passende zware deksel (2) bleef de inhoud droog en konden de sarcofagen niet meegesleurd worden door een vloedgolf.

Door een constructie uit één blok graniet kan de constructie niet gaan lekken of uit elkaar vallen. Over elk detail was goed nagedacht.

-o-

Een *Vorige Beschaving* heeft de Grote Piramides gebouwd om ons te laten weten of en hoe de Aarde van zijn plaats in het heelal is afgedwaald.

Maar de constructie heeft nog een belangrijk doel.

Onlangs is er diep onder de Grote Piramide een sarcofaag gevonden in een waterbassin! Deze sarcofaag is identiek aan die in het Serapeum.

De Griekse historicus Herodotus vertelde al dat er een meer van helder water onder de piramide zou zijn en de sarcofaag zou een gift van de god Osiris bevatten.

Hoogst waarschijnlijk zal die gift kennis zijn over het verleden van de *Vorige Beschaving*, de mensheid en de aarde.

Volgens de Egyptische autoriteiten bevatte de sarcofaag niets. Dit is een zeer onwaarschijnlijke conclusie.

Informatie over deze vondst is verdwenen. De Egyptische autoriteiten willen kostte wat kost de oude Egyptenaren de eer geven voor alles wat er nu in Egypte te vinden is.

Dat de piramides veel ouder zijn dan de huidige Egyptische

beschaving wil men vooral niet verder vertellen.

Maar de zeer waarschijnlijke vondst van informatie over een *Vorige Beschaving* is bedoeld voor de hele mensheid! Dit is werelderfgoed!

Dat deze informatie door een zwaar geïndoctrineerde beschaving geheim gehouden kan worden is onacceptabel!

-o-

Vorige beschavingen hebben dus ook versterkte opslagplaatsen gebouwd om aan ons te laten weten dat zij er waren en om hun geschiedenis te vertellen.

Soms is dat gebeurt door een berg uit te hollen. (CvA)

In Aramu Muru, Peru, bestaat een deur in de rotswand. Volgens de lokale bevolking heet die *"de deur naar de hemel".* Die is natuurlijk heilig verklaard en niemand durft hem open te breken.

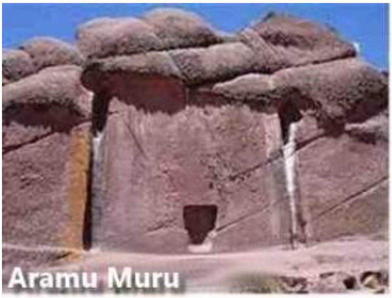

Ook in Corum in Turkije vinden wij een deur in een bergwand en op meerdere plaatsen zijn die te vinden.

Als wij het woord 'heilig' niet uit ons woordenbestand schrappen, ontdekken wij nooit de waarheid over onze geschiedenis.

Dit woord wordt vaak gebruikt uit pure angst. Angst voor wraak van 'de goden'.

Achter deze poorten zou zich veel informatie over de *Vorige Beschaving* kunnen bevinden.

Deze informatie is opgeslagen op een veel moderner systeem dan wij verwachten. Want bijna

iedereen denkt nu nog steeds dat wij de eerste intelligente beschaving zijn die ooit zo ver is gekomen.

Maar sommige wetenschappers zijn nu ook al bezig om oplossingen te bedenken voor het bewaren van grote hoeveelheden data op onkwetsbare materialen.

Een student van de Universiteit van Twente heeft een schijfje ontwikkeld waarop heel veel data voor zeer lange tijd veilig kan worden opgeslagen met een systeem van QR codes (1).

De wetenschapper neemt dus aan dat een *Volgende Beschaving* dit

kan ontcijferen.

Er bestaat een beeld in Mexico (2) waarvan het gezicht er uitziet als (3). Wij herkennen daarin een QR code.

Zouden wij het hoofd misschien moeten scannen? Of zijn er in het beeldje schijfjes met QR codes verborgen?

Zelfs als dit beeld fake blijkt te zijn, dan is dit toch een goed voorbeeld van waarnaar wij zouden moeten zoeken.

De grafrovers die de Grote Piramide bij Gizeh, Egypte zijn binnen gedrongen en daar de inhoud hebben gestolen hebben geen idee gehad wat zij met bepaalde spullen moesten aanvangen.

Zo zal een eenvoudig glazen schijfje (4) door de rovers als waardeloos zijn aangemerkt, terwijl het de informatie van de hele wereld voor duizenden jaren zou kunnen bevatten.

Microsoft heeft nu een data opslag systeem op glas dat minstens 10.000 jaar goed blijft.

Wij zouden nu alle kristallen beelden en voorwerpen met meer aandacht moeten onderzoeken. Zoals bijvoorbeeld de kristallen schedel die in Belize gevonden is.

Deze informatie van de *Vorige Beschaving* kan heel belangrijk voor ons zijn. Zij hebben op dezelfde planeet gewoond met waarschijnlijk dezelfde soort problemen zoals: overbevolking, milieuproblemen, droogte, ziektes als kanker en Ebola, immuniteit voor antibiotica, radioactief afval, alternatieve energie?

Misschien hebben zij, in de 5.000 jaar die hen nog restten, oplossingen gevonden voor deze problemen en deze oplossingen op de een of andere manier voor ons vastgelegd.

Daarom is het zo belangrijk om te zoeken naar sporen van de *Vorige Beschaving.*

-o-

Uiteindelijk kwam de ramp en ondanks de kennis daarover en de voorbereidingen werden de mensen verrast.

De snelle nadering en de onwaarschijnlijk krachtige natuurverschijnselen waartegen niemand meer iets kon uitrichten die niet in een stevige schuilplaats zat, verbijsterden de mensen.

Door die passage van Nibiru in 18.044 BCE kwam misschien wel de helft van de wereldbevolking om en de hoog ontwikkelde, comfortabel levende beschaving werd zwaar ontregeld.

Vooral in de lager gelegen gebieden, zoals rivierdelta's, werden hele landen weggevaagd door overstromingen.

Bijzonder onaangenaam was de plaag van alle mogelijke soorten ongedierte. Die werden ook uit hun habitat verdreven en zochten net als de menselijke overlevenden naar een nieuwe plek op de modderige aarde.

Natuurlijk bestond de kennis nog in de hoofden van mensen, maar bijna alle infrastructuur en productiefaciliteiten bestonden niet meer.

Er was snel gebrek aan voedsel en water. Communicatie via satellieten en mobiele telefonie werkte niet meer. Elektriciteitsnetten lagen tegen de vlakte en net als alle wegen lag het begraven onder een dikke laag modder.

Er was geen overheid die nog functioneerde, geen ziekenhuis, politiekorps of leger.

Iedere lezer moet zelf maar zijn voorstelling proberen te maken van de ellende die in één week was veroorzaakt.

De sterk uitgedunde bevolking zal met man en macht geprobeerd hebben om weer een beschaving en infrastructuur op te bouwen. Na tientallen jaren zal dat in een deel van de wereld wel weer gelukt zijn. Maar men was geschokt en gedemotiveerd.

Vooral het gebrek aan wereldwijde communicatie en transport mogelijkheden hadden de beschaving eeuwen terug gezet in ontwikkeling.

De voortdurende strijd om voedsel en water zullen veel onderlinge strijd hebben veroorzaakt.

De Hopi beschrijven deze situatie als volgt:

"...van tijd tot tijd is er een afschuwelijke ramp, met als gevolg dat we als weeskinderen opnieuw moeten beginnen, in volledige onwetendheid over ons ware erfgoed".

-o-

Maar de kinderen die na de ramp geboren werden wisten natuurlijk niet beter en groeiden gewoon op in die omstandigheden. Zo lang de generatie van overlevenden van de ramp nog leefden, hoorden zij verhalen over die wonderbaarlijke wereld van voor de ramp.

Zij konden zich dat moeilijk voorstellen.

Die verhalen werden steeds mooier gekleurd. Net als de verhalen over de ramp zelf.

Toen hun eigen kinderen groter werden, werden die verhalen

doorverteld. Generatie na generatie hoorde een steeds iets andere versie.

Die planeet werd de Leviathan, een monster met veel koppen, een kronkelende slang of een vuurspuwende draak genoemd. Die draak was ergens op de aarde neergestort, of in zee.

En die ramp zou terug komen. Maar wanneer?

Sinds de ramp had eigenlijk niemand meer opgelet op wat voor dag men leefde. In welke maand, welk jaar. Wat maakte het ook eigenlijk uit.

Na een paar honderd jaar geloofde bijna niemand deze verhalen meer. Het leven ging door.

De volgende passage van Nibiru in 14.444 BCE was zwaarder en kwam totaal onverwacht. Daardoor kwam een nog groter deel van de wereldbevolking om het leven. Een opbouw duurde langer en een kleiner deel lukte het misschien om een mindere infrastructuur op te bouwen.

In 10.844 BCE kwam de zwaarste ramp. Dit is de gebeurtenis die bekend is als *"Het einde der tijden, Armageddon, Het laatste oordeel of De dag des Heeren".*

Het aantal overlevenden was minimaal. In het boek "*Werelden in Botsing"* schat Velikovsky in dat slechts 1 op de 50 mensen deze ramp overleeft.

Mother Shipton spreekt over *"a tiny few", slechts een paar,* die in grotten de ramp hebben doorstaan.

Bij de ramp van 7.244 BCE werd de kleine bevolking opnieuw gedecimeerd. Dit is waarschijnlijk de zwartste periode met het kleinste aantal mensen op aarde.

De herinnering aan een *Vorige Beschaving* was zo goed als uitgeroeid.

In 3.644 BCE was de ramp gelukkig iets minder zwaar.

Sindsdien is de opbouw van de beschaving niet meer onderbroken door een grote natuurramp.

Geschiedenis en wetenschap

"Geschiedenis is een samenraapsel van leugens waar men het over eens is". Dit is een uitspraak van de Franse keizer Napoleon Bonaparte.

Wij weten ook allemaal dat, na een oorlog, de overwinnaar de geschiedenis schrijft. Het veranderen van feiten uit het verleden door

een nieuwe heerser is vrij gebruikelijk.

Zo liet de Chinese keizer Qin Shi Huangdi, de bouwer van de grote muur, alle bewijzen van vroegere geschiedenis vernietigen. Hij wilde bekend worden als de eerste grote Keizer ter wereld.

Maar los van het veranderen van de feiten, is het ook gebruikelijk dat minder aangename feiten uit het verleden verzwegen worden.

Het meest onaangename feit, de rampen van een Nibiru passage, is ook door diverse generaties verzwegen of diep in het geheugen weggestopt.

De wetenschappers ontkennen de cyclus van wereldperiodes en rampen. Zij ontkennen het bestaan van een hoog ontwikkelde *Vorige Beschaving,* die vele jaren geleden leefde en bewijzen daarvoor hebben achter gelaten die beslist niet door een primitieve bevolking kunnen zijn gemaakt. Egypte staat er vol mee.

De wetenschap heeft eeuwenlang onder de duim gezeten van De Kerk. En volgens Bijbelgeleerden is de geschiedenis van de aarde en de mens maar een paar duizend jaar oud.

Volgens de Ierse Anglicaanse geestelijke James Ussher, (1581-1656), is de wereld geschapen op 22 okt 4.004 BCE om 6 uur 's avonds.

John Lightfoot, een Britse priester, (1735-1788) schreef dat de mens is geschapen op 23 okt 4.004 BCE om 9 uur 's ochtends.

Heerlijk exacte informatie, maar niet echt geloofwaardig.

De Griekse schrijver Plato (427 BCE-347 BCE) heeft oude kennis aan ons doorgegeven die afkomstig was van een Egyptische priester.

Plato had een veelzijdige leerling. Aristoteles (384 BCE-322 BCE).

Hij wordt beschouwd als één van de invloedrijkste filosofen die een duidelijk van Plato afwijkende theorie had.

Maar filosofie is geen exacte wetenschap. Het zijn ideeën, theorieën die wellicht navolgers vinden. (Denk aan Napoleon).

Plato gaf oude informatie aan ons door over goden en de terugkerende rampen.

Aristoteles kwam met de theorie dat er maar één god was die de wereld bestierde en er was maar één vloed geweest. En de aarde was het middelpunt van het heelal.

Dat is natuurlijk een veel geruststellender uitgangspunt.

Deze verzonnen theorie werd later door religies overgenomen.

Deze misvatting heeft de kennis over onze geschiedenis 2.000 jaar lang in nevelen gehuld.

Gelukkig zijn er ook wetenschappers die gewoon vertellen wat zij denken te kunnen concluderen uit de gevonden feiten.

De Franse geoloog *Georges Cuvier* ontdekte rond 1800 dat:

"De aardlagen getuigen van een cyclus van catastrofes".

Want hij vond fossielen van land- en zeedieren en ook schelpen in alle aardlagen die boven en onder elkaar liggen. Dat kan alleen veroorzaakt zijn door grote catastrofes waarbij grote vloedgolven een rol spelen.

Zijn Britse collega *William Smith* (~1820) bevestigde deze visie.

Dit heet in geologische kringen *"de catastrofe theorie"*, die tegenwoordig bij wetenschappers *"niet meer in de mode"* is.

De Britse natuuronderzoeker Charles Darwin (1809-1882) schreef in zijn boek *"On the Origin of Species",* (1859) over een natuur die zeer geleidelijk verandert waarin planten en dieren zich langzaam aanpassen aan hun omgeving en het klimaat.

Maar 20 jaar eerder, tijdens zijn vijf jaar lange reis over de wereld, schreef hij in zijn dagboek en in zijn reisverslag over de bewijzen voor een meervoudige uitroeiing van bijna alle levende wezens:

"Zeker is geen enkel feit in de lange geschiedenis van de wereld zo ontstellend als de wijd verbreide en herhaalde uitroeiing van haar bewoners".

Zijn evolutietheorie was natuurlijk tegen het zere been van de kerken. Immers die propageren dat een Almachtige, alwetende God de aarde en de mens in één week heeft geschapen.

De oppositie van de Kerk was al erg genoeg dus hij moet besloten hebben om de meervoudige uitroeiing maar uit zijn boek weg te laten.

De historicus Charles Gillispie (1918-2015) stelde dat de catastrofe theorie wel vergeten kon worden, want anders zou het zijn alsof God zijn schepping meerdere keren vernietigde omdat HIJ het niet goed genoeg vond.

Dat is opnieuw een religieus argument om de feiten die wij op aarde vinden te negeren.

Andere takken van de wetenschap hebben andere denkbeelden en hanteren andere tijdrekeningen. Elke wetenschapstak heeft zijn eigen 'comfort zone'.

Archeologen en Egyptologen hebben grote moeite om te praten over periodes van meer dan 3.000 jaar voor het begin van onze jaartelling.

De oudste vondst is nu volgens hen de Turkse stad Göbekli Tepe. De ruïnes worden geschat op 11.500 jaar oud en worden het oudste tempelcomplex ter wereld genoemd.

De piramides in Egypte en de grote monumenten in Zuid-Amerika zijn volgens hen veel minder oud.

Paleontologen spreken over meerdere massa uitroeiingen. De

afgelopen 500 miljoen jaar zouden er vijf hebben plaatsgevonden.

De laatste heeft, volgens geologen, 66 miljoen jaar geleden plaatsgevonden. Toen zijn de dinosaurussen omgekomen door een enorme meteorietinslag bij de kust van Mexico.

Deze wetenschappelijke stelling heeft niet zo'n hoge betrouwbaarheidswaarde.

Het feit dat de dinosaurussen zijn uitgestorven is waar. Wij vinden overal skeletten, maar geen levende exemplaren. Alleen in de bioscoop.

Dat er meerdere rampen zijn geweest door de inslag van grote asteroïden of meteorieten is waar. Wij vinden overal inslagkraters.

Dat een meteoriet is ingeslagen vlak bij Mexico is waar, want daar zijn sporen van gevonden.

Dat die gebeurtenis 66 miljoen jaar geleden plaatsvond is echter niet meer dan een aanname.

Dat door die meteorietinslag bij Mexico de dinosaurussen zijn uitgestorven is ook niet meer dan een aanname, verzinsel. Een leugen waar men het in brede kring en internationaal over eens is.

Sindsdien is er volgens geologen niets ernstigs gebeurd.

Maar sommige paleontologen trekken de oudheid van de dinosaurus skeletten in twijfel. Zij hebben tussen de botten ook resten gevonden van zacht weefsel en zelfs bloedcellen.

Die botten kunnen dus zeker niet miljoenen jaren oud zijn, hoogstens 20.000 jaar denken zij.

Dat is nogal een groot verschil in leeftijd.

En de botten van meerdere diersoorten liggen door elkaar in de eerder genoemde Ashley Beds en op andere plekken.

Kortom, wetenschappers zijn het totaal niet met elkaar eens.

In werkelijkheid heeft de aarde te maken met vijf vervelende rampen per cyclus van 25.200 jaar. Per 100.800 jaar zijn dat er dan 20. Per miljoen jaar zijn er bijna 200 voorspelbare, ernstige rampen waarbij vloedgolven vermengd met zand, kalk, stenen en klei, een nieuwe laag grond over grote delen van de aarde leggen.

Sinds 66 miljoen jaar geleden zouden er dus 13.200 rampen plaatsgevonden kunnen hebben. Tijdens elk van deze rampen kunnen de dinosaurussen en mammoeten zijn uitgestorven.

Op de afbeelding links zien wij onderaan de roodbruine granieten grondlaag, de echte onregelmatig gevormde aardkorstbodem (1).

Maar de nieuwe meer zandkleurige lagen liggen keurig horizontaal daar bovenop (2).

Elders werden de kommen tussen de bergtoppen met meerdere lagen opgevuld en uiteindelijk ontstonden er op diverse hoogten grote horizontale vlakten, soms bedekt met een zoutlaag.

-o-

Over de hele wereld getuigen de aardlagen overduidelijk van de vele rampen. Links, in de Grand Canyon in Amerika, zien wij bovengronds honderden lagen op elkaar.

Dit slechts 50 cm hoge stukje rots rechts, te vinden in een museum in Valencia, komt uit grote diepte. Wij tellen tientallen, door de grote druk, zeer dunne, aardlagen.

De kleur en dikte variëren, maar de lagen lopen keurig evenwijdig. Bij hun ontstaan hebben zij dus perfect horizontaal gelegen.

Dat doen veel lagen nog steeds. Zoals hier een laag aan de

afbrokkelende kust van Lagos, Portugal (1).

Door de vele heftige bewegingen van de diepere aardlagen komen sommige delen schuin te staan, zoals de rots van Gibraltar (2).

Of zelfs verticaal, zoals in Australië (3). Maar de laagvorming is duidelijk te zien. En die kan alleen maar horizontaal zijn ontstaan.

En de lagen liggen volkomen los van elkaar. Er is geen enkele verticale binding.

Dat zien wij op het eiland Curaçao. Hier zijn de onderste lagen al afgebrokkeld, maar daarboven is nog een laag intact gebleven (4).

En in Lagos, Portugal, zijn de brokstukken van de kust los uit elkaar gevallen in keurige platte evenwijdige delen (5).

Ook valt op dat de lagen volkomen homogeen lijken te zijn. Je kunt zelfs niet vaststellen wat de boven- of onderkant is geweest.

Elke nieuwe laag ontstaat in slechts één week tijd! Het opdrogen en uitharden zal wat meer tijd nemen, maar dan duurt het minstens 3.600 jaar voor de volgende laag ontstaat.

-o-

Hieronder een foto van de plek in Leusden, Nederland, waar in de grond een oerbos werd gevonden.

De afgeknakte bomen van het oerbos, waarvan men de leeftijd met een C-14 datering heeft kunnen vaststellen op ongeveer het jaar 10.850 BCE, lagen in het water.

Er bovenop liggen duidelijk drie aardlagen waarvan de onderste niet ouder kan zijn dan de bomen.

En de lagen daarboven zijn volgens ons steeds 3.600 jaar jonger.

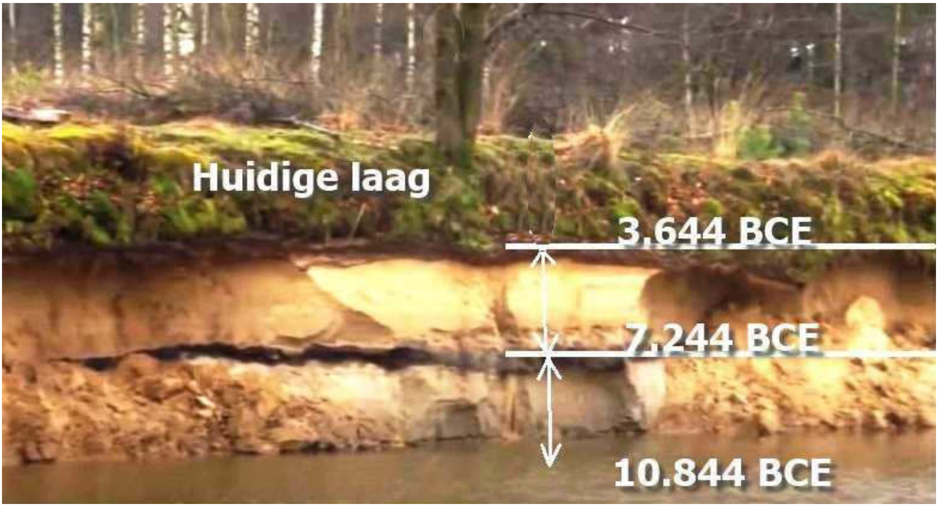

Dat is in grote tegenspraak met de huidige theorie van geologen dat iedere laag in honderdduizenden jaren aangroeit.

Maar in elke laag op onze planeet zullen we materiaal aantreffen van de afzetting van buitenaardse klei en meteorieten afkomstig uit de spiraalwolk rond Nibiru. Die afzetting is miljoenen jaren oud.

De middelste laag bevat organisch materiaal dat niet ouder is dan 7.244 BCE en niet jonger dan 3.644 BCE, maar is ook vermengd met een depositie van die heel oude spiraalwolk met meteorieten.

Daardoor zijn geologen in de war gebracht.

De huidige bovenste aardlaag, die nog niet door een ramp gevormd is en minder dan 6.000 jaar geleden begon aan te groeien, bevat ook een dun laagje van die miljoenen jaren oude klei afzetting maar geen meteorieten.

Alleen de passage in 44 BCE kan een klein laagje hebben achtergelaten ongeveer in het midden van deze laag.

Die depositie vond men ook in de ijslagen van Groenland.

Door een onafhankelijk wetenschappelijk onderzoek van deze aardlagen in Leusden zou de catastrofetheorie eenvoudig bewezen kunnen worden.

Het wordt tijd dat de geologen gaan accepteren dat de catastrofe theorie een onlosmakelijk onderdeel is van de aardwetenschappen.

-o-

Deze informatie is allemaal onaangenaam voor de aardbewoners. Onbewust zijn wij toch allemaal bang voor *“het einde der tijden”*?

Godsdiensten en priesters zorgen er wel voor dat die angst levend wordt gehouden.

De enige geruststellende factor die wij nu kennen is, dat de eerst volgende ramp zich pas in het jaar 7156 zal voordoen.

Wijzelf, onze kinderen, kleinkinderen en hun kleinkinderen zullen daar niet onder hoeven te lijden.

Tot die tijd kunnen wij alle rampvoorspellingen rustig naast ons neer leggen. Ook die van Isaac Newton.

Wanneer

In het hoofdstuk over de *Vorige Beschaving* zijn jaartallen genoemd die refereerden aan de Gregoriaanse jaartelling zoals wij die nu kennen.

Maar als je een jaartal wilt vastleggen voor een beschaving die over 20.000 jaar pas bestaat, dan moet je dat anders doen.

Zoals waarschijnlijk bij de piramides in Gizeh is gedaan.

Dit is de Grote Piramide (L) die, samen met twee anderen, staat in Gizeh, Egypte.

Van onderen af zien wij een indrukwekkende hoeveelheid stenen.

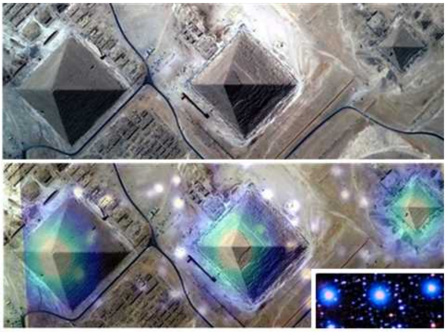

Van bovenaf is het een statement van de *Vorige Beschaving:*

"Zij die gaan sterven groeten U".

Rechtsonder zien wij een combinatie van twee foto's.

Over de satellietfoto van de piramides liggen de blauw witte vlekken van de sterren van de gordel van het sterrenbeeld Orion.

De foto's zijn in gelijke verhouding gecombineerd en de gelijkenis is treffend, maar niet helemaal perfect passend.

Deze overeenkomst is ontdekt door Robert Bauval die over dit onderwerp samen met Adrian Gilbert het boek *"Het Orion Mysterie"* heeft geschreven.

Alles in ons heelal beweegt voortdurend en de sterren in de *gordel van Orion* vormen langzaam (in ongeveer 26.000 jr.) een ander patroon. Met een computerprogramma moet uit te vinden zijn hoe dat patroon

er op een willekeurige datum heeft uitgezien.

In de Grote Piramide zijn in de zuidelijke en noordelijke wanden schachten aangetroffen waarvan het doel niet direct duidelijk is. Men dacht aan luchtschachten.

Een logische verklaring is dat de zuidelijke schacht in de Grote Piramide is gericht op de overeenkomende ster in de gordel van Orion in het jaar dat overeenkomt met de opstelling van deze drie piramides.

Een mogelijke datum kan 10.844 BCE zijn, omdat die datum de heftigste ramp aangeeft, de piek van de cyclus van rampen.

Een andere mogelijkheid is dat het aangeeft wanneer Nibiru weer terug gaat komen.

De andere schachten moeten op de helderste sterren aan de Zuidelijke en Noordelijke hemel wijzen. Hierdoor kunnen wij vaststellen of de aarde van plaats of hoek veranderd is ten opzichte van de rest van het heelal.

De *Vorige Beschaving*, mensen, aardbewoners, hebben deze plannen bedacht en uitgevoerd.

Maar over de bouwdatum moeten wij het toch nog even hebben. Egyptologen vertellen dat de bouw van de piramides ongeveer in het jaar 2.560 BCE werd afgerond.

Maar een andere bron noemt een heel andere datum.

In de Hitat, een oud Arabisch boek geschreven door Al-Makrizi, wordt verteld dat de piramides 72.000 zonnejaren voor het begin van de Islamitische jaartelling zijn gebouwd!

Volgens onze tijdlijn is de Grote Piramide minstens 20.000 jaar oud of telkens 25.200 jaar ouder. Dan kun je ook op 72,000 jaar uitkomen.

-o-

De verwijzing naar een sterrenbeeld is één manier om een datum voor erg lange tijd vast te leggen. Hier is een andere manier.

Niet ver weg vinden wij een plek waar misschien ook een datum is vastgelegd.

Dit is *Silbury Hill, Engeland,* 25 km ten noorden van *Stonehenge*. Dit is de grootste kunstmatige heuvel van Europa!

Links ligt een met grond bedekte trappiramide!

Op 15 juli 2008 werd een graancirkel gevonden vlakbij Silbury Hill (rechts). In deze afspiegeling van ons zonnestelsel, inclusief de dwergplaneet Pluto, is een datum vastgelegd.

Dit is de meest nauwkeurige manier om een datum 'voor de eeuwigheid' vast te leggen.

Elke paar weken is dit patroon anders want de planeten die dicht bij onze zon zijn verplaatsen zich redelijk snel.

De buitenste planeten erg langzaam. Het duurt duizenden jaren voor alle planeten weer exact op dezelfde plek staan.

Uiteraard is deze graancirkel snel weer verdwenen. Als je op deze manier een datum voor lange tijd wilt vastleggen, dan moet het dus wat steviger aangepakt worden.

In 1845 suggereert *E. Duke*, in een boek over de druïdentempels in het graafschap Wiltshire, dat Silbury Hill het centrum is van concentrische cirkels die een nauwkeurige afspiegeling vormen van de omloopbanen van de planeten.

Stonehenge zou de planeet Saturnus voorstellen.

Dat zou kunnen betekenen dat er rond Silbury Hill een datum is vastgelegd.

Geprojecteerd op de kaart van Zuidwest Engeland, kan het zonnestelsel er dan ongeveer zo uit zien, maar de andere planeten zullen zich op een andere plaats kunnen bevinden:

Uitgaande van de informatie uit het oude boek, moet het eenvoudig mogelijk zijn om vast te stellen of dit verhaal klopt of niet. Zo ja, dan hebben wij een belangrijke aanwijzing uit het verleden gevonden die het bestaan van een *Vorige Beschaving* bewijst.

Over de hele wereld moeten er nog honderden van dergelijke opvallende plekken zijn waar wij informatie over en attributen van de *Vorige Beschaving* kunnen vinden.

Er valt dus nog veel te ontdekken.

Waarom

De kleinkinderen van Adam en Eva wisten al precies hoe de wereld in elkaar stak. Er was een grote felle bol die om de aarde heen draaide. Die gaf licht en warmte.

In sommige periodes kwam hij eerder boven de horizon, kwam hij hoger en werd het warmer.

Andere keren kwam hij later omhoog, was de lichtperiode korter en werd het kouder.

Gelukkig kwam die zon na een aantal dagen weer hoger en wat later werd de wereld warmer en groener.

Zij wisten dat als er wolken in de lucht waren er een grotere kans was op water dat uit de lucht viel.

Zij wisten waar zij drinkbaar water konden vinden en aten wat er groeide en vingen af en toe een dier.

's Nachts keken zij naar de prachtige sterrenhemel. Die sterren stonden in een vast patroon boven de aarde en bewogen, met z'n allen, heel langzaam. Elke nacht was dat bijna hetzelfde.

Alleen die grote witte bol die soms 's nachts zichtbaar was en van vorm veranderde bewoog zich met een andere snelheid.

Maar opa had wel ontdekt dat er af en toe een ster leek te bewegen. Een paar zelfs. De een wat feller dan de andere. De andere wat sneller dan de ene.

Het waren dwalende sterren. Maar het deed er niet toe, omdat de zon

het enige hemellichaam was waar ze van afhankelijk waren.

Als die sterren geen invloed hebben op het leven op aarde, waarom vinden we dan over de hele wereld oude gebouwen die bijna zeker gemaakt zijn om de lucht te observeren?

Vooral in Sumerië zijn deze waarnemingen eeuwenlang in kleitabletten vastgelegd en werden ze dagelijks bijgewerkt.

De enige verklaring voor dit gedrag is dat mensen dag en nacht die 'onzichtbare planeet' probeerden te ontdekken, die dood en vernietiging zaaide als hij plotseling in de lucht verscheen.

En ze hadden geen idee wanneer het zou kunnen gebeuren, omdat er geen continue tijdrekening was.

-o-

En waarom vinden wij wereldwijd zoveel enorme natuurstenen constructies?

Op dit moment in tijd, is het bijna onmogelijk om de extreme gebouwen, zoals de piramides in Egypte en het Serapeum zijn, na te bouwen. Of de enorme muren en constructies hoog in de bergen van Zuid-Amerika.

Het dient geen enkel maatschappelijk en economisch nut. Niemand zou er geld voor over hebben.

In ieder geval is het zeker dat die grote piramides niet zijn gebouwd door een primitieve beschaving.

Alleen al het leggen van 2.500.000 blokken van ongeveer 2.500 kg, tot een hoogte van meer dan 100 meter, is een onmogelijke opgave zonder behulp van geavanceerde apparatuur.

Als je daar 20 jaar voor uittrekt en 60 uur per week werkt, moet je elke 5 minuten een steen plaatsen!

En dan denken wij niet eens over de problemen van het uitgraven en transport van de stenen. En de constructie van de ingewikkelde binnenkant van de piramide.

En de piramides waren afgedekt met een gladde witte steensoort waarin teksten waren gebeiteld.

Veel van dit materiaal is door latere beschavingen gebruikt voor de bouw van huizen, bruggen en paleizen.

Er moet dus een extreem goede reden geweest zijn om vele jaren lang die inzet te hebben om dit werk te realiseren.

Die inzet moet van een zeer grote groep welgestelde mensen komen. Het moet een internationaal project geweest zijn.

Die extreem goede reden is de naderende cyclus van Nibiru passages.

Tijd en geld speelden immers geen rol meer met de cyclus van rampen in het vooruitzicht.

Een *Vorige Beschaving* heeft die constructies voor ons gemaakt. Voor de generatie die zo'n 20.000 jaar later zou leven.

“Zij die gaan sterven groeten U”

Maar wij snappen dat nog steeds niet.

Strijd tussen de goden

De passage van Nibiru was een verschrikkelijke gebeurtenis. Na een week waren steden verwoest, was de bodem bezaaid met dode mensen en dieren, onder de modder, en was het water soms rood gekleurd door het stof uit de staart van Nibiru.

Die verwoestingen en lijken deden denken aan een oorlog en het rode water werd door de mensen gezien als het bloed van die 'aanvaller' die wel dodelijk gewond of dood moest zijn want hij was nergens meer te zien.

Op de volgende afbeeldingen zien wij dat de 'aanvaller' gezien werd als een slang (1), een draak (2) of een stier (3), een agressieve grote vogel (4), om aan te geven dat het door de lucht bewoog, of een soort mens of een vijandige koning (5).

Op alle afbeeldingen zien wij een achtpuntige ster, het Nibiru symbool. Op de laatste afbeelding zien wij ook het symbool van de Pleiaden, de zeven sterren.

Onze voorouders hebben echt hun best gedaan om dit verhaal aan ons door te geven.

Accepteren

"Doordat zij ongeloofwaardig klinkt
komt de waarheid niet aan het licht"

Dat wist de Griek Heraclitus lang geleden al te vertellen, dezelfde man die wist dat de mensheid zich niet langer dan 10.800 jaar aaneengesloten kan ontwikkelen.

Heraclitus beschikte over informatie waarvan de herkomst niet duidelijk is.

Plato vertelt over Egyptische priesters die veel meer wisten over de oudste geschiedenis, maar hij vertelt ook over de laatste ramp:

"De herinnering eraan bleef bewaard dankzij onze vroegste voorouders die uit het begin van ons tijdvak stammen en dus direct na het eindigen van de vorige cyclus leefden. Zij werden voor ons dan ook de boodschappers van deze verhalen waarin tegenwoordig veel mensen niet geloven".

Met *"tegenwoordig"* bedoelde hij ongeveer 400 BCE. Ruim 3.000 jaar na de laatste ramp. Nu, meer dan 2400 jaar later, zijn er nauwelijks mensen die de oude verhalen geloven.

Na alles hierboven gelezen te hebben, weten wij nu dat Heraclitus en Plato gelijk hebben.

Het laat ons geen andere keus dan de volgende feiten te accepteren:

Er is een negende planeet in ons zonnestelsel die eens in de 3600 jaar in de buurt van de zon, Aarde en de andere planeten komt. Dat is misschien al duizenden keren gebeurd.

Dit is een vervelende gebeurtenis, maar er bestaat geen kracht in het heelal die dit kan veranderen of voorkomen.

Een cyclus van zeven passages veroorzaakt een cyclus van vijf rampen en vijf beschavingen.

Die cyclus duurt 25.200 jaar. Daarvan kan de mensheid zich slechts één keer gedurende 10.800 jaar ongestoord ontwikkelen omdat twee van de passages geen rampen veroorzaken.

Wij leven nu ruim over de helft van deze lange periode en hebben dus nog iets meer dan 5.000 jaar voor de boeg.

25.200 jaar geleden leefde er op Aarde een *Vorige Beschaving* die vergelijkbaar was met onze *Huidige Beschaving* op dit moment.

Elke 25.200 jaar daarvoor ook al. Minstens zes, misschien wel acht keer.

En over 25.200 jaar leeft er opnieuw een vergelijkbare *Volgende Beschaving* die dan net bezig is om ons bestaan te ontdekken.

De huidige beschaving heeft nog ruim 5.000 jaar voor de boeg waarin de mensen veel problemen zullen veroorzaken en gedeeltelijk oplossen.

Aan het einde van onze periode kunnen wij besluiten om belangrijke kennis voor de *Volgende Beschaving* op te slaan.

Die *Volgende Beschaving* zal daar zeker naar op zoek gaan, zodra zij beseffen dat de toekomst van de *Huidige Beschaving* gelijk is aan het verleden van de *Vorige Beschaving*.

Afsluiting

Door de prachtige boeken “De Verborgen Geheimen van de mensheid”, geschreven door Bert Thurlings, is mijn belangstelling gewekt om de oudste geschiedenis zelf te gaan onderzoeken.

Maar er bestaat zoveel materiaal met informatie over ons verleden, in vele vormen, in vele talen en op vele plaatsen op aarde, dat het volstrekt onmogelijk is om een compleet overzicht te geven en alle regio's te beschrijven.

In dit boek is nauwelijks aandacht besteed aan de verhalen uit Scandinavië, Rusland, India en andere Aziatische landen. Maar in China, Japan, Egypte, Arabië en Afrika moeten er veel meer teksten en afbeeldingen bestaan over de rampen en wereldperiodes.

De onderzoeker Immanuel Velikovsky heeft veel moeite gedaan om zoveel mogelijk legendes, mythes en verhalen te verzamelen, te vertalen, op te schrijven en wetenschappelijk verantwoord te documenteren.

Ook Ignatius Donnelly heeft dat in zijn boeken gedaan.

Last but not least is Plato de persoon die grote delen van de puzzel

van ons verleden heeft ingevuld. Zijn verhalen zijn nooit serieus genomen. Alleen leuk om Grieks te leren.

Wij moeten deze mannen dankbaar zijn.

Pas in 2015 kwam ik op het spoor van de Hopi geschiedenis, die veel oude legendes bevestigt.

Maar de allerbelangrijkste vondsten zijn de vele afbeeldingen, gemaakt door de oude volken die een uitstekend geheugen blijken te hebben.

Het boek *"Mythes van de mensheid"* van A. Elliot, geeft een prachtig overzicht van de vele afbeeldingen, die er in elke hoek van de wereld bestaan. Gemaakt op en van veel verschillende materialen.

Uiteraard betreft slechts een klein deel daarvan verwijzingen naar Nibiru. Vaak is de uitleg bij de beelden een verzinsel. En het woord heilig wordt te pas en te onpas gebruikt. Als wij dit woord niet geheel negeren ontdekken wij nooit de waarheid over ons verleden.

De Navajo indianen hebben heel veel afbeeldingen gemaakt over de passage van Nibiru, de zeven rampen, de vijf beschavingen en over de overgang van dood, door de rampen, naar nieuw leven.

Na het lezen van dit alles begrijpen wij het volgende beeld en teksten wel:

Deze afbeelding toont twee figuren die een biddend gebaar maken. In het midden is het Nibiru symbool.

Het vertelt ons dat de angst voor Nibiru veranderde in ontzag. Men aanbad de almachtige kracht van Nibiru.

En de Papyrus Anana, van de schrijver van de Egyptische farao Seti II vertelt ons:

"*Lees, kinderen van de toekomst en leer de geheimen van het*

verleden. De mens leeft niet maar een enkele keer maar vele malen op verschillende plekken, maar niet altijd in deze wereld.

Tussen elk leven zit een periode, een sluier van duisternis. Ooit zullen de deuren zich openen en de kamers tonen waar wij door heen zijn gelopen.

Wij leven voor eeuwig. Eeuwigheid heeft geen einde, maar ook geen begin. Het is een cirkel. Wij hebben altijd geleefd.

In de ogen van de mens heeft god veel gezichten en men zweert dat de God die men ziet, de enige ware God is. Maar dat is niet waar, want zij zijn allen waar.

Vanuit de oneindige bron van wijsheid die in ons verborgen is, zien wij een glimp van de waarheid en aan de geïnstrueerde geeft hij kracht om wonderen te verrichten. De geest moet niet beoordeeld worden op zijn lichaam, een god niet op zijn huis."

Dit is een boodschap uit een ver verleden. Deze tekst is minstens 3.000 jaar oud. Hij is voor ons bedoeld, want wij zijn die *"kinderen van de toekomst"*.

De *"sluier van duisternis"* is de periode rond en vooral direct na de Nibiru passage. De *"kamers waar wij doorheen zijn gelopen"* zijn de wereldperiodes.

De opmerking over de vele gezichten van de goden is een wijze opmerking. Er zijn veel godsdiensten op de wereld en allen hebben een kern van waarheid, maar geen is verheven boven een andere.

Wij geven Plato het laatste woord.

Hij heeft hoopgevende informatie voor de overlevenden van een ramp:

"Nadat er genoeg tijd overheen was gegaan en de opschudding en verwarring ophielden, toen na alle bevingen de rust weerkeerde hernam de wereld keurig haar gewone baan".

Dankzij de Grote Piramide bij Gizeh en de piramide van Kukulcán in Chichén Itzá, is dat perfect te bewijzen.

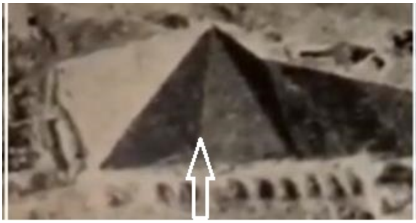

Op de Grote Piramide zien wij, alleen tijdens de lente equinox en de herfst equinox, dat de piramide een knik bevat. In 1934 is dat gefotografeerd door een Britse RAF piloot.

In Chitzén Itzá zien wij op die data een schaduw langs de trap

waardoor een slang zichtbaar wordt.

Een *Vorige Beschaving* heeft deze meesterwerken gebouwd, zodat wij nu met zekerheid vast kunnen stellen dat de wereld weer *"haar gewone baan"* heeft.

Zoals Plato ons al vertelde.

Disclaimer:

Dit boek is bedoeld als voorlichting over de wereldgeschiedenis die totaal anders is dan door anderen verteld wordt.

Voor het samenstellen van dit boek zijn afbeeldingen geleend van diverse websites.

De auteur heeft zijn best gedaan om de oorspronkelijke rechthebbende te vinden, maar dat is niet altijd gelukt.

De auteur heeft geen enkele intentie copyrights te schenden. Als de eigenaar van een afbeelding bezwaar heeft tegen publicatie in dit boek verzoek hij hem/haar contact met hem op te nemen.

Ook voor vragen of opmerkingen kan de lezer dit adres gebruiken: artewesopa@gmail.com

Bronnen

Mijn onderzoek zou niet mogelijk zijn geweest zonder de sites van Google en de Wikimedia Foundation Inc. Deze stichting verdient ons aller steun.

Navajo zand schilderijen zijn o.a. te zien in het Wheelright Museum of the American Indian, Santa Fe, USA.

Afbeeldingen van het heelal etc. komen van de NASA/ESA.

-o-

Dit is in sommige ogen misschien een bescheiden lijst van bronboeken, maar alleen al de boeken van Velikovsky en Donnelly verwijzen naar meer dan honderd oude bronnen.

Enuma Elish, The Babylonian creation epic.
Berossos and Manetho
Plato
Timaeus, Critias, Statesman
De Bijbel
The book of Enoch
Al-Makrizi
Hitat, Pyramid chapter.

Naturalis Historia book II
Plinius
Mother Shipton's prophecies
The Chaldean account of Genesis
George Smith
Atlantis: the antediluvian world
Ignatius Donnelly
Ragnarok: The Age of Fire and Gravel
Ignatius Donnelly
The Babylonian Legends of creation
Sir E.A. Wallis Budge
The sacred symbols of Mu
James Churchward
Zij schreven in klei
Edward Chiera
Werelden in botsing
Immanuel Velikovsky
Cradle of Civilization
Samuel Noah Kramer
Das versunkene Volk
Sibylle von Cles-Reden
Indaba, my children
Credo Vusamazulu Mutwa
Fantastique Île de Pacques
Francis Mazière
Waren de goden kosmonauten
Erich von Däniken
Not of this world
Peter Kolosimo
Terug naar de sterren
Erich von Däniken
De aardse basis
Johannes G. Ottenhoff
The 12th planet
Zecharia Sitchin
Die Chronik von Akakor
Karl Brugger
Assyrian Royal Inscriptions 2
A. Kirk Grayson
Ancient Mysteries
Rupert Furneaux
Mythen van de mensheid
Alexander Eliot
Popol Vuh, het heilige boek van de Maya
Het mysterie van de hunebedden
Frits Bom
Greenland ice sheet evidence of post-glacial volcanism and its climatic impact
C.U. Hammer, H.B. Clausen & W. Dansgaard
Mensheid zonder geheugen
Immanuel Velikovsky
Der Göttertraum
Walter Raps
The Orion Mystery
Robert Bauval, Adrian Gilbert
Maya Cosmogenesis 2012
John Major Jenkins
Genesis of the Grail Kings
Sir Laurence Gardner
Blauwdruk van Atlantis
Rand Flem-Ath, Colin Wilson
Kannibalen uit de steentijd
Herman Clerinx
Assyrian Rulers of Early First Millennium BCE
Kirk_Grayson_
The Lost Book of Enki
Zecharia Sitchin
Native North America
Larry J. Zimmerman
A Short History of Nearly Everything
Bill Bryson
Augustus
Anthony Everitt
The Kolbrin Bible 21st Master Edition
The end of days
Zecharia Sitchin
De jacht op Planet X
Govert Schilling
Beyond 2012
Geoff Stray
The Mystery Bijbel
Sarah Bartlett

Oswald White Bear
Fredericks, Kaih Hkristé King
Bert Thuringer
Georg Schwinger PhD.
Timothy J. Stephany
Graham Hancock
Sibren

The history of the Hopi from their origins in
Lemuria
De verborgen geheimen van de mensheid
Deel 1en 2
Mu: The first great civilization
Atlantis
Magicians of the Gods
Symbolen van het occulte

-o-

Dit boek is als e-book verkrijgbaar via Amazon sites in het Frans, Duits, Engels en Spaans onder de titel: Planet 9 = Nibiru

Een uitgebreidere versie met meer informatie uit de Bijbel en uitleg over buitenaardse beschaving heet:

"Wat ik weet over Nibiru"

Ook dit boek is beschikbaar in het Engels, Duits, Frans en Spaans onder de vertaalde titel.

De boeken zijn inmiddels in 12 landen gelezen.

-o-